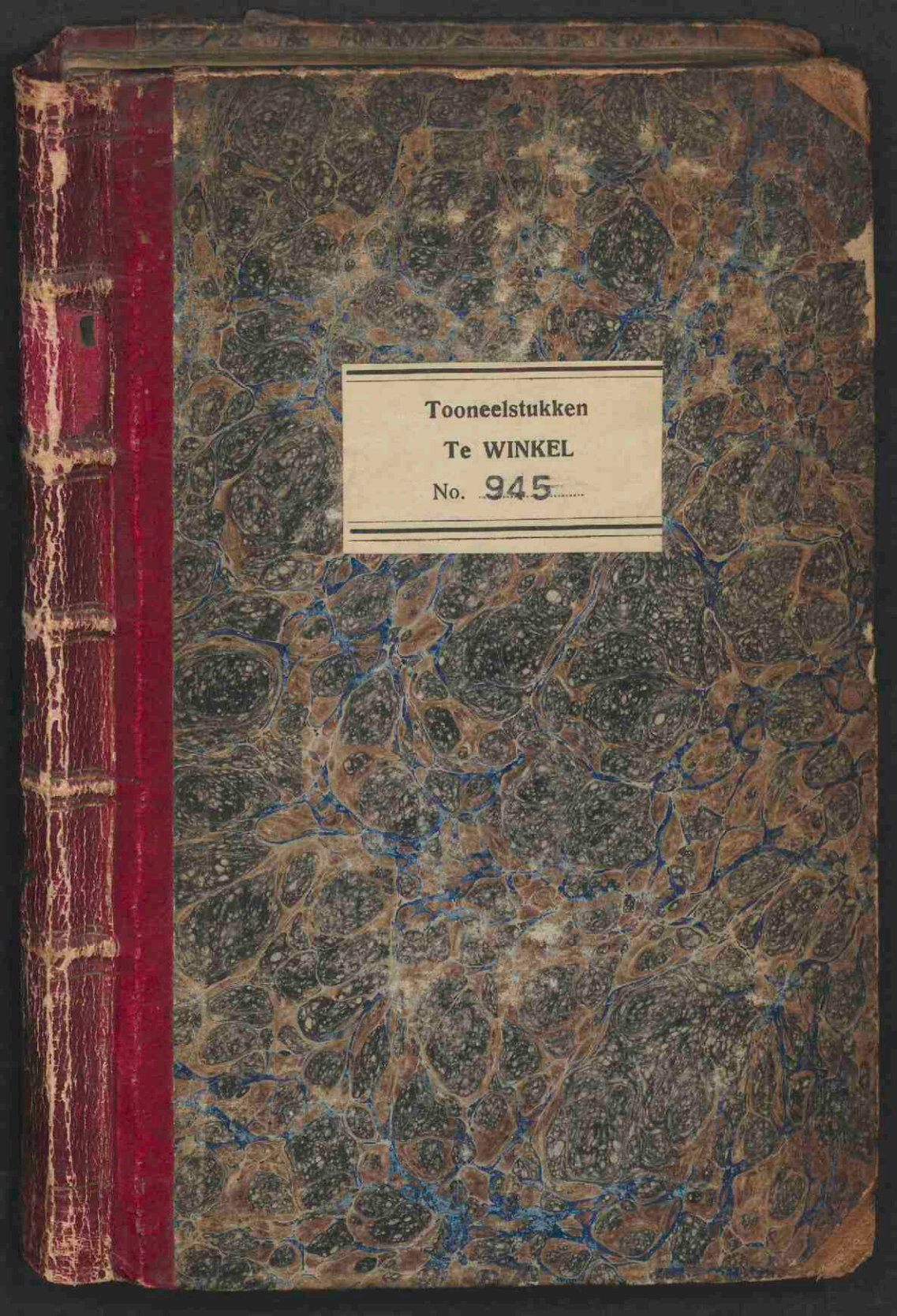

Zelmire : treurspel

<https://hdl.handle.net/1874/372212>

The image shows the front cover of an antique book. The cover is decorated with a complex marbled paper pattern in shades of brown, tan, and blue. The spine, visible on the left, is bound in a dark red material with raised bands. A small, rectangular, cream-colored label is affixed to the center of the cover, containing the title and number in black ink.

Tooneelstukken

Te WINKEL

No. 945

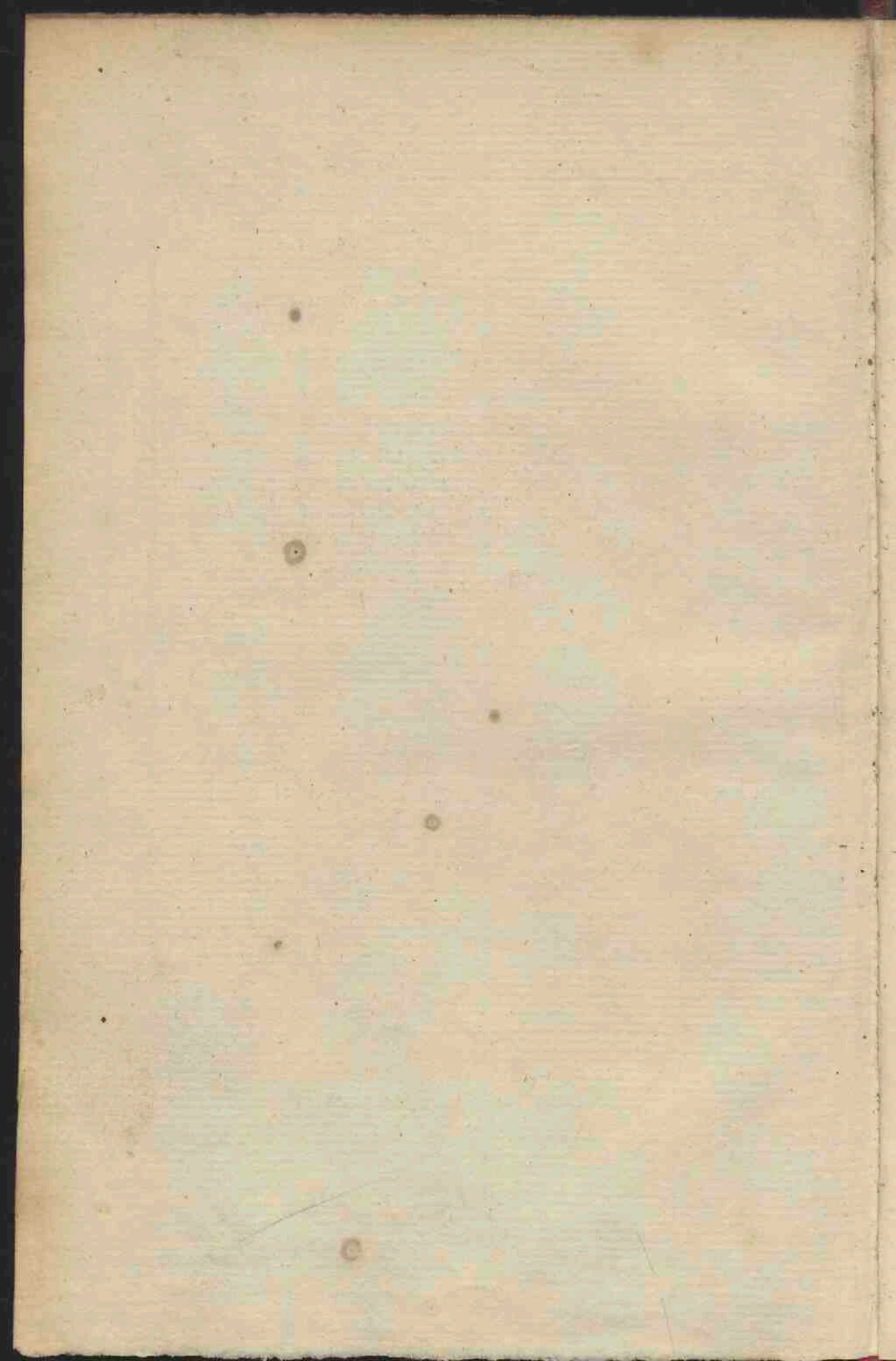
J. le Vieil

~~N 207 a~~

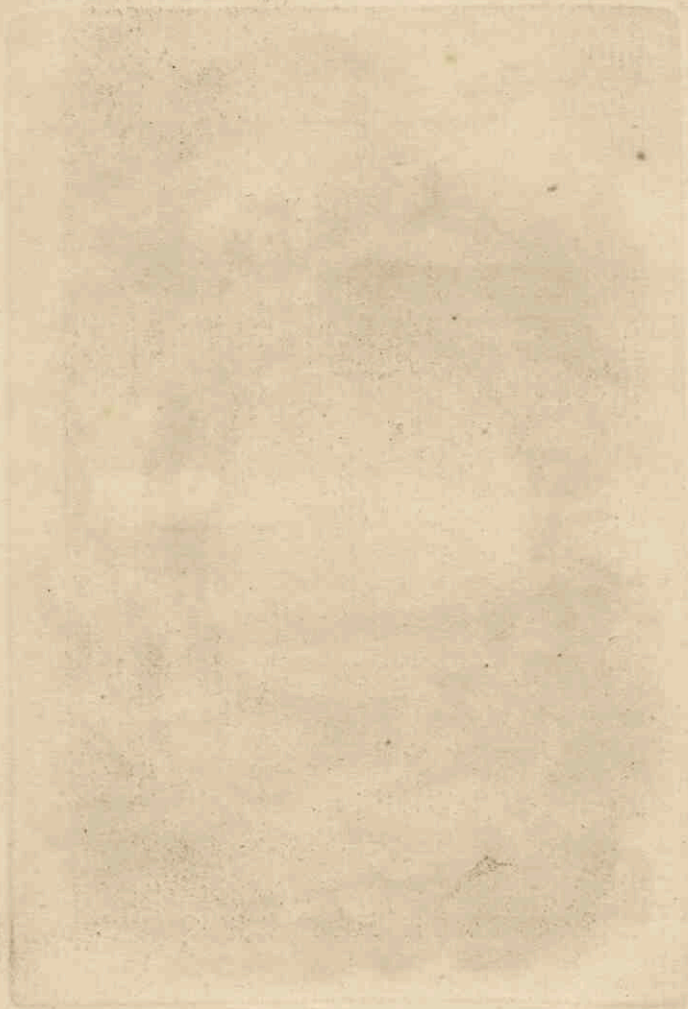
~~N 646 a~~

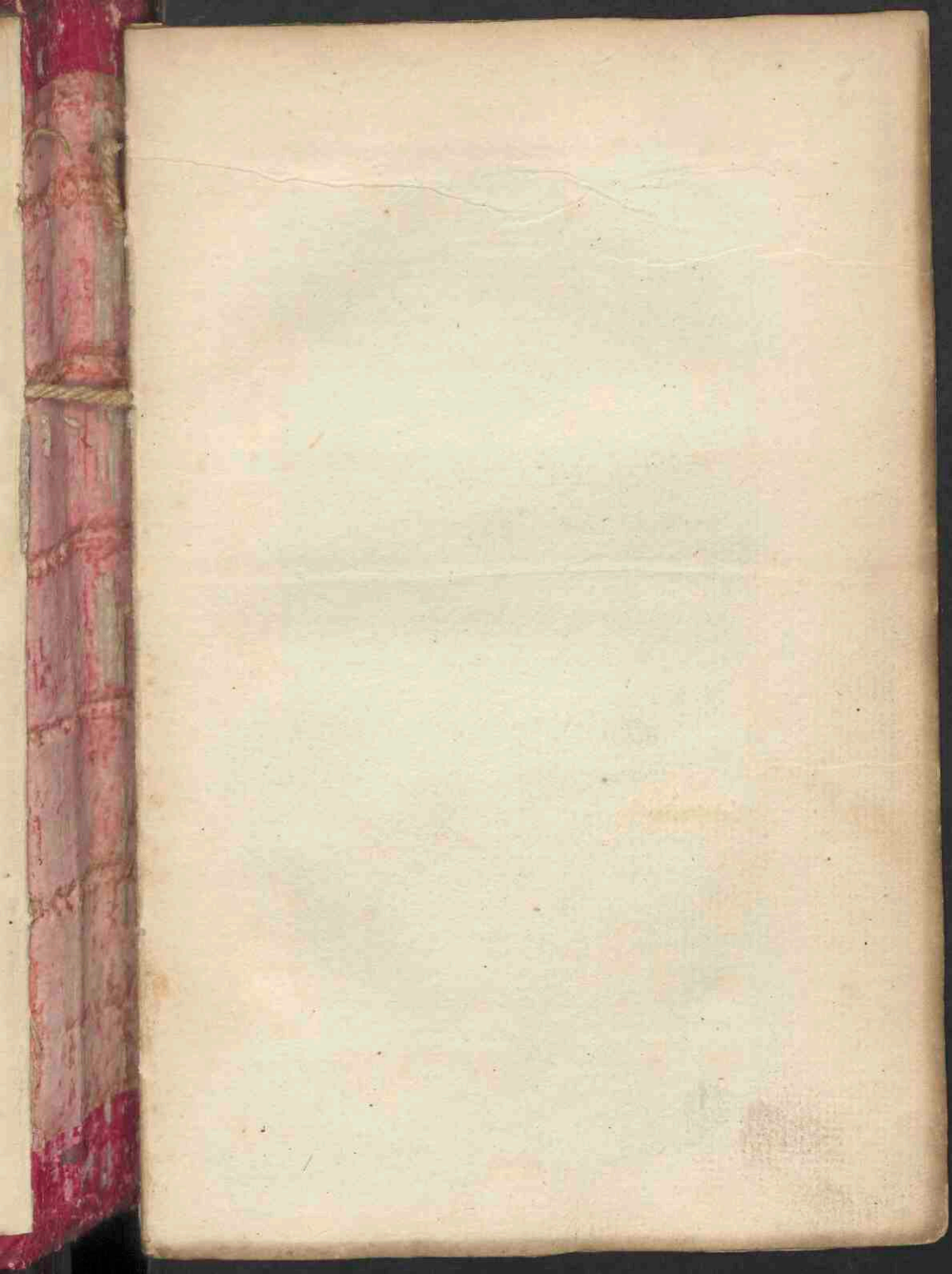
de Bellay N 1059

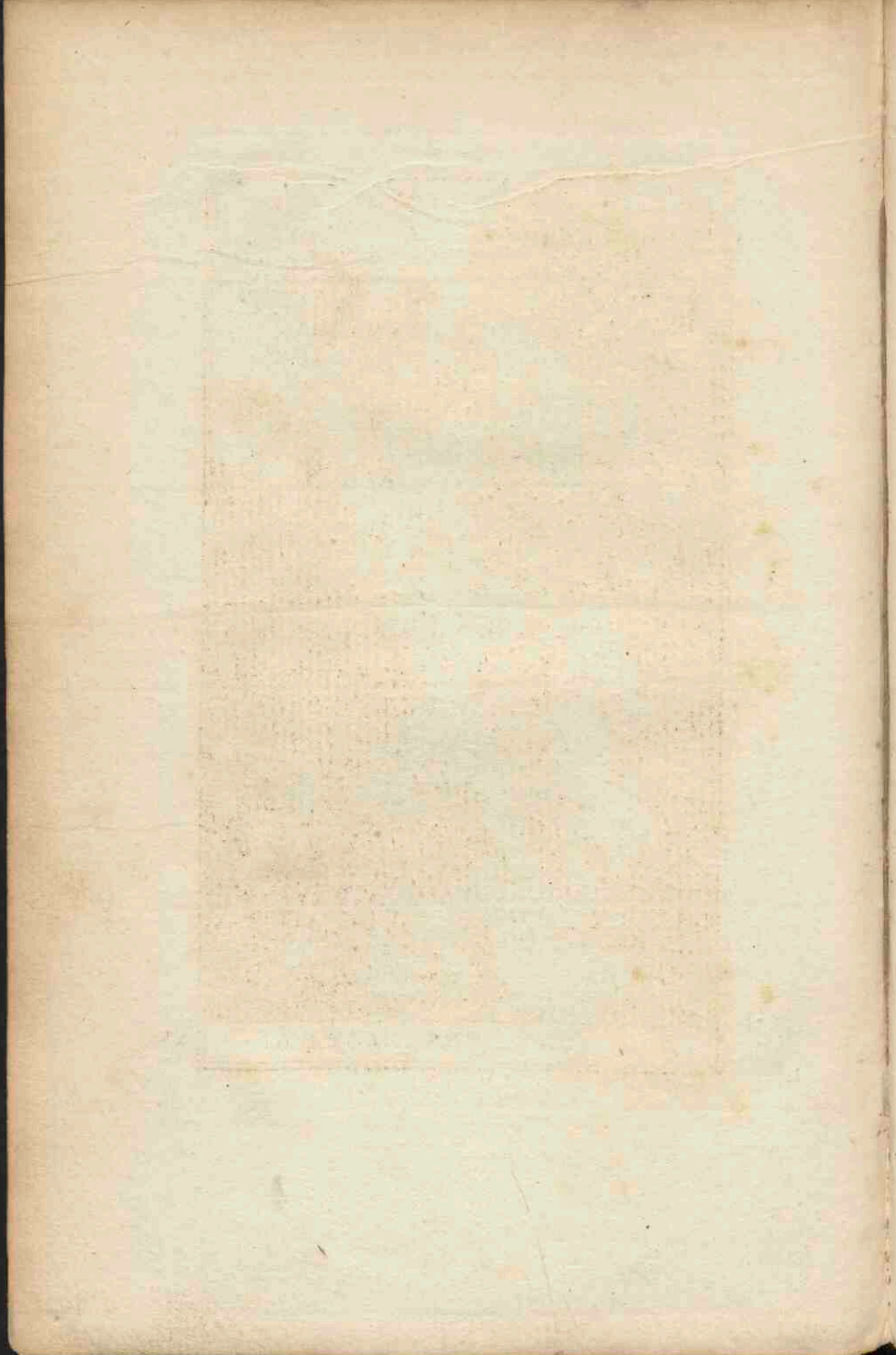
de Falbair N 1064

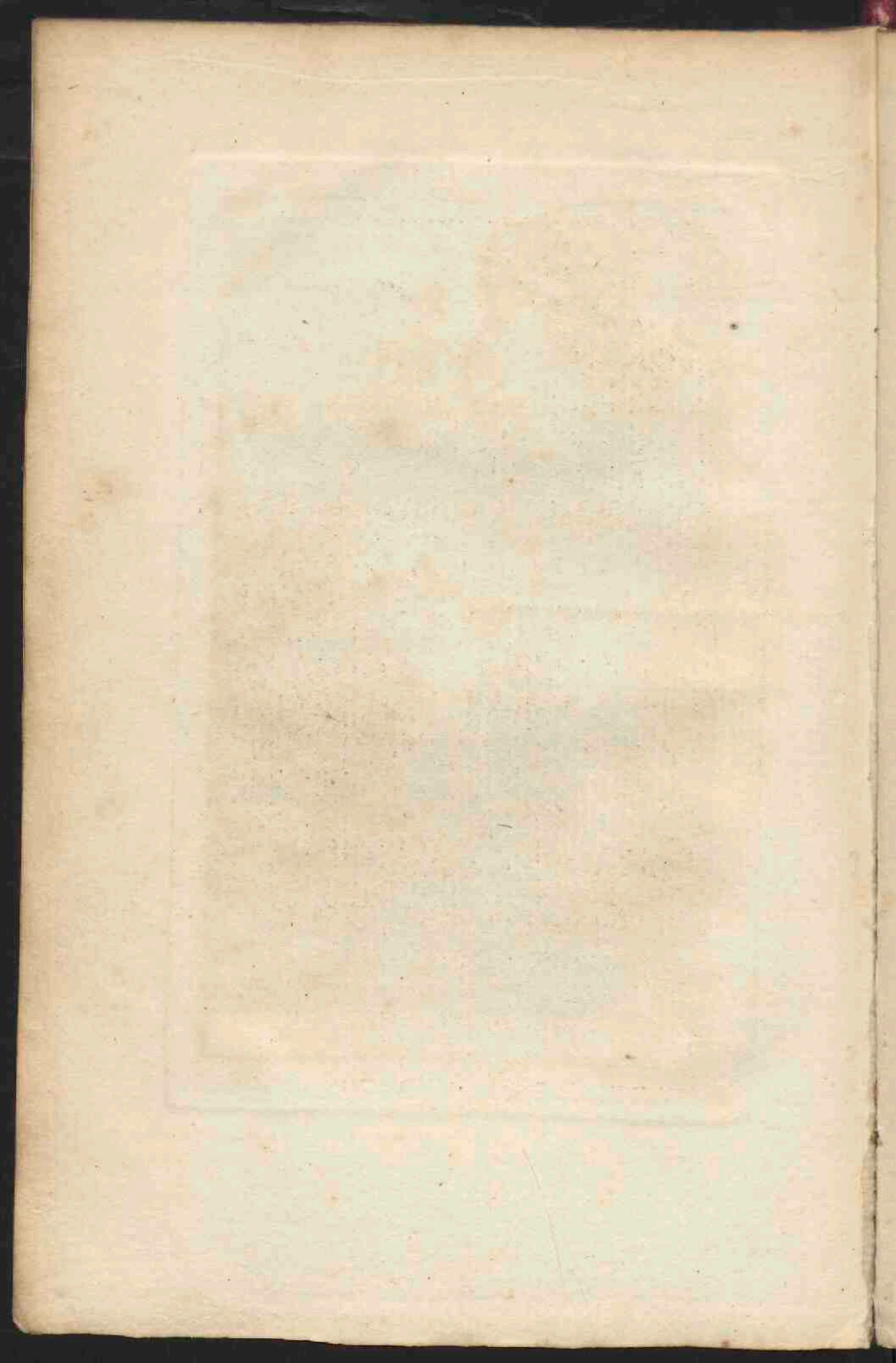

ZELMIRE, TREURSPEL.

H. Jant. del. et fecit 1766.

945!

Z E L M I R E,

T R E U R S P E L.

GEVOLGD NAAR HET FRANSCHÉ
VAN DEN HEERE

D E B E L L O Y.

*Absulit hunc tandem Rufini pœna tumultum
Absolvitque Deos.*

Te A M S T E L D A M,
 By IZAAK DUIM, op den Cingel, tuschen de War-
 moesgracht en de Drie-Koningstraat, 1766.
 Met Privilegie.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 309

LECTURE NOTES

1952-53

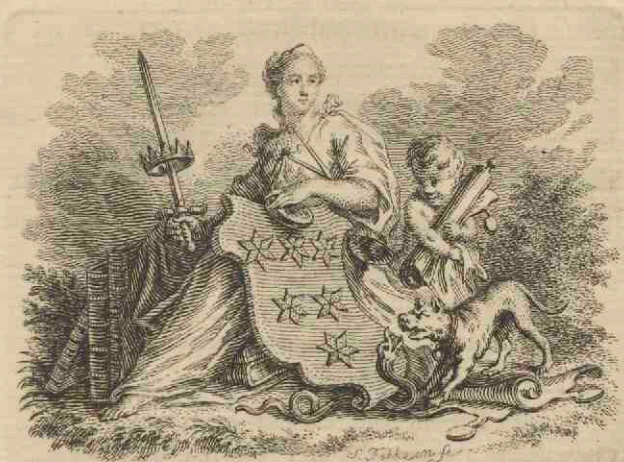

BY

ROBERT H. FERRY

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

T O E W T I N G,
AAN DEN HEERE
JACOB VAN STAMHORST,
*BEMINNAAR EN OEFENAAR
DER DICHTKUNST.*

Wier steeds de schoone Poëzy
By haar Meceenen blyde ontfangen,
Wier oordeel, van vooroordeel vry,
Hen yvren doet voor haar belangen,
Waar vind zy echter meerder gunst
Dan by een' Oefenaar-zelv' van haar verheven kunst?

In die bewustheid durft zy 't waagen
U, STAMHORST! Febus echte Zoon!
Een Vrucht haars arbeids op te draagen;
U, wien reeds tweemaal de eerekroon
Wierd door Melpomené geschonken,
Toengy den Schouwburg deed met dichtjuweelen pronken.

Zy leid een weêrgaëllooze Vrouw,
Verdrukt door bange tegenspoeden,
ZELMIRE, wier onschatbre trouw
Het heerlykkt' blinkt in 't hevigt' woeden
Der Kroonzucht, die haar' Stam verraad,
Op 't hooge Treurtooneel in 't Nederduitsch gewaad.

Zy wyd die Baak van deugdwaardeering,
Dat achtbaar Wonder der Natuur,
Der Huwlyksliefde en Vaderéering,
Beziel'd door zeldzaam heldenvuur,
Dat waardig Voorwerp van ontferming
Aan uwe heuschheid toe, gerust op uw bescherming.

ZELMIRE stoort zich aan geen' smaad,
Waarmeê de Nyd haar durft bespringen;
Aan geen Anthénors, die uit haat
Haar poogen haaren roem te ontwringen;
Die, met een loosvermomd gezicht,
Haar 't licht misgunnen en zelf schuw zyn voor het licht.

Uw

Uw Naam zal haar ten schild verftrekken,
En, zo in druk als zegepraal,
Voor d' aanval van den Laster dekken;
Des vreest ze onheusch noch bitsch onthaal,
Maar zal den Amftelaaren leeren
Hoe hoog men Gade en Kroosten Ounders moet waardeeren.

OEFFENING BESCHAAFT DE KUNSTEN.

VOORBERICHT.

*W*aarschynlyk zal het den meesten Dicht- en Schouwburgminnaaren bekend zyn dat reeds vóór drie jaaren eene Navolging der ZELMIRE, door den Heere DE BELLOY in Vrankryk ten toonele gevoerd, in onze taale gedrukt is; en veel van hen zullen mooglyk denken dat wy van gedachten waren die Navolging zodanig te kunnen verbeteren als de oude berymingen van Pompejus en Horatius wezenlyk door Dichters van onze eeuw verbeterd zyn. Doch opdat men tegen die Vertaaling en ons oogmerk geene nadeelige denkbeelden opvatten, of onbeusche aanmerkingen verspreiden zou, zo hebben wy in dit Voorbericht rechtstreeks de oorzaak willen melden, die ons tot deeze nieuwe Navolging der ZELMIRE heeft aangezet.

De Wel-Ed: Heeren Regenten van het Weesen Oudemannenhuis, en uit dien hoofde tevens Regenten van den Schouwburg, ons in den jaare 1764 te kennen gegeeven hebbende dat hun Wel-Ed: gaarne wenschten eene Vertaaling van dit Treurspel, ten voordeele der twee genoemde Godshuizen, uit handen van ons Kunstgenootschap te zien, hebben wy, het stuk der moeite wel waardig

oordeelende, niet willen nalaaten aan dien wensch te voldoen, en hunne Wel-Eds: vriendelyke uitnodiging met eene daadelyke toestemming te beantwoorden. Wy hoopen dat onze arbeid den Armen tot nut en den Leezer en Aanschouwer tot genoegen zal strekken.

P E R.

P E R S O O N E N .

POLIDOOR, *Koning van Lesbos.*

ZELMIRE, *Dochter van Polidoor.*

ILUS, *Trojaansch Prins, Echtgenoot van Zelmire.*

ANTHENOR, *Prins van den bloede der Koningen van Lesbos.*

RHAMNES, *Opperbevelhebber der Lesbiaansche Legerbenden.*

EMA, *Vertrouwde van Zelmire.*

EURIALES, *Trojaansch Krygsöverste.*

EEN THRACISCHE SOLDAAT.

Priesters, Burgers en Soldaaten van Lesbos.

Trojaansche en Thracische Soldaaten.

Het TOONEEL is te LESBOS,

En verbeeld eene genoegzaame uitgestrektheid van grond, ter wederzyde met Boomen, en verders met Rotfen, aan den oever der Zee, by de stad Mitylene. Aan de eene zyde vertoont zich een Tempel, tegen over welken de weg naar de Stad ligt; en in 't verschiet ziet men een Graftombe.

Z E L M I R E,

T R E U R S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

Z E L M I R E, E M A.

Z E L M I R E, *Ema volgende, die naar den kant des Tempels vlied.* (klagten!)
Waarde Ema! gy ontvlucht me? ik volg u; hoor myn Ach! laat myn' traanenvloed uw grimmigheid verzachten! Hoor uw Prinfes!

E M A.

Kan ik u hooren zonder schrik?

Ontiarde Koningstelg!

Z E L M I R E.

Bedaar een oogenblik.

Myn' Broeders Vadermoord is door de Goon gewroken....

E M A.

Het heeft zyn wreedheid aan uw' bystand niet ontbroken: Zyn wanbedryf en dood zyn me, op myn komst, gemeld. Maar, heef! dewyl zyn val u 't zelfde lot voorpelt. Slaat toe, o Goden!

(Zy doet nog eenige schreden naar den Tempel,)

Z E L M I R E, *baar wederhoudende.*

Blyf! ken my te recht, Verblinde!

o Gy, die, fints myn jeugd, zo teder my beminde!

Acht gy dit hart, waarin ge uw deugd vond, uwe trouw,

A

Zo

Z E L M I R E,

Zo eerloos, dat het zich met moord bezoedlen zou?

(Met eene zachte stem, en rondöm ziende)

Ach! verr' van 't middel tot myns Vaders val te trekken,
Ben ik het, die hem 't woën myns Broeders wist te onttrek-

E M A.

(ken.

Hoc! Polidoor....

Z E L M I R E.

Hy leeft.

E M A.

Myn Vorst!.... Wat grootsch bestaan!....

Z E L M I R E.

Bedwing uw drift: uw vreugd jaagt me angst en sidring aan.
Eén woord baart zyn bederf.... Wat dorst ik u ontvouwen!
Helaas! myn beevend hart doemt reeds zyn dwaas vertrou-

E M A.

(wen.

Zelmire! vrees ge my?

Z E L M I R E.

ô Ja, in dit geval,

Vergeef 't my, vreeze ik u, myne Ema! ja 't heëläl.
Ik zou u, zo ge my niet moest tot hulp verftrekken,
Ondanks uw trouw, 't verblyf myns Vaders nooit ontdek-

ken:

Maar 'k waakte alléén vergeefs voor zyn behoudenis.
Ik merk te klaar dat my uw byftand noodig is.

Zie, by deez' Tempel, daar uw afkeer my deed weenen,
Dit ruime grafgewelf, niet verr' van Mitylenen,
Omringd van menig rots, die 't woën der zee weërftaat,
En oud cipresfenloof, der dooden droef fieraad.
Daar eert men de asfchen nog van Lesbös Opperheeren.
Daar moet myn Vader 't licht, offchoon hy leeft, ontbeeren.
ô Heldenschimmen, die hy allen streeft voorby!
Uw Zoon verzelt u reeds, fchoon hy nog leevend zy.
Gy spaart zyn' ouderdom, van 's moorders woede onthe-

't Verblyf der dooden is een vryburg voor zyn leven. (ven.

E M A.

Door welk een wonder hebt gy 't moorders rot misleid,
En

T R E U R S P E L. 3

En elk doen denken dat uw woeste onmenschykheid ...?

ZELMIRE.

'k Zal, in dit eenzaam oord, u die verborgenheden,
 Die myne vadermin vernuftig wist te sneedden,
 Vertrouwen, en een reeks van wondren u ontleên,
 Die zelfs het Godendom myn' Vader schuldig scheen.
 Uw teêrheid groeije als ik de myne u af zal maalen:
 Ik wil u, ongeveinsd, myn hartsgeheim verhaalen.
 't Lot, dat te Samos u een' tyd vertoeven deed,
 Bragt Lesbos, verr' van u, terwyl in 't doodlykft' leed;
 Als Ilus, myn Gemaal, door Tros, uit deeze strecken
 Te rug ontboên wierd, om zyn Vaderland te wreeken:
 Zyn afzyn, 't wreed begin van onzen tegenspoed,
 Gaf snooden Azor en zyn' aanhang nieuwen moed.
 Die Booswicht, door de Godn ten Broeder mygegeven,
 Dorst roekloos dingen naar zyns Vaders troon en leven;
 In 't wanbedryf volleerd door hen, wier snood gedrag
 Zich streelt met grooter staat, by d' omkeer van 't gezag.
 Vergramde Polidoor wilde op dien Staatsverrader
 De rechten wreeken van natuur en kroon te gader;
 Doch 't vaderlyk gemoed, alleen gestreng uit nood,
 Had hem wel straf bereid, maar eischte nooit zyn' dood.
 Die trotsche, wien het heir gelyk een' afgod eerde,
 Terwyl 't, door zyn beleid, drie jaaren triômfeerde,
 Die God van 't wuft Gemeen, die, in zyn Vaderstad,
 Een' heilstand moede was, dien hy onwaard bezat,
 Had reeds de Thraciërs met hem doen saamenspannen,
 Die sints, tot moord gehuurd, ons handlen als tirannen,
 Als vrekke ontërders van 's Lands zeden, ons verraên,
 Schoon zy betaald zyn om getrouw ons vóór te staan.
 Arglistige Azor had elks hart in 't kwaad gewikkeld.
 Hy veinsde dat de Vorst, door argwaan aangeprikkeld,
 Hem wilde opöffren aan zyn woede en grimmigheid;
 Dat reeds vergif of staal was tot zyn' val bereid.
 Zyn Volk rukte, op die maare, in Mitylenes wallen:
 Hier wierd ik met myn' Zoon en Vader overvallen,

A 2

En

En moest, op 't wreedst' gedreigd met grooter ramp en
Myn' rouw en tederheid verkroppen in myn hart. (smart,

E M A.

Rampzalig Koning! dorst, in alle uwe ongelukken,
Uw eigen Telg de kroon uw achtbaar hoofd ontrukken?
Ziedaar den schandprys van d' ondankbren Onderzaat,
Voor dertig jaaren deugd en zorgen voor den Staat!

Tegen Zelmire.

Kost gy ten minsten niet, voor een' gevangen Vader,
De woede ontwaapnen van dien snooden Ryksverrader?

Z E L M I R E.

Neen; door myn droefgeween wierd hy nog meer verhard.
'k Moest hem misleiden, toen hy doof was voor myn
smart.

Wy doen een' Booswichtrecht wanneer wy hem belaagen.
Myn vadermin deed my een' nutten aanslag waagen.

Ik stemde in Azors woede; ik prees zyn snood bestaan:

Dus kwam ik d' uitslag vóór van zyne gruweldaën.

Elk stervling, 't zy oprecht, of vol van boezemvlekken,

Waant zyns gelyken steeds in anderen te ontdekken:

Dus dacht my Azor zo ontäard te zyn, als hy.

'k Ontwong hem een ontwerp 't geen hy verborg voor my.

De wreedäart, die den Vorst zyn vryheid had ontnomen,

Wilde in het heimlyk hem door honger om doen komen.

E M A.

Goón!

Z E L M I R E.

In den hoogsten nood keerde ik het misdryf af.

'k Vond een' Soldaat die tot den Burgt my toegang gaf:

Doch, wreed door zwakheid, trouw door laste pligtbe-
tooning,

Ontnam hy my de spys, die 'k aanbragt voor den Koning.

'k Tree echter in: ik vind hem liggen op den grond: (mond:

Het doodzweet breekt hem uit; de droefheid sluit zyn'

Ik druk hem in myn' arm: hy, moedloos, schier bezwelen,

Zieltoogde, zuchtte, weende, en kon byna niet spreken.

'k Gaf

'k Gaf toen Natuur gehoor: zy wilde dat myn trouw,
 Tot haar nog grooter roem, haar wet verändren zou.
 De grootste ontsteltenis zal nimmer haar doen zwichten.
 Natuur kan wondren in den hoogsten nood verrichten.
 'k Heb, met myn borst, den melk, het voedsel voor myn'
 Myn' droeven Vader tot verkwikking aangeboon: (Zoon,
 Myn wanhoop, zyn gevaar, de traanen die myn wangen
 Afvloeyden, dwongen hem die achtbre hulp te ontfangen.

E M A.

Zelmire! ik sta verrukt door onverwachte vreugd.
 Duld dat ik u omhelze, en juiche om uwe deugd.
 Verwondring, tederheid, ontroering, mededoogen,
 't Perst all' een' traanenvloed van blydschap uit myne oo-

Z E L M I R E. (gen.

Een Thraciër wierd zelfs ontroerd op dat gezicht.
 Zyn komst verraste my in 't oefnen van myn' pligt: (ken,
 Maar 't onbeweeglyk hart, wanneer 't Natuur hoort spreek-
 Is, eer men 't denkt, vermurwd, en op haar stem bezwe-

ken.

Hy scheen als door den God, die me aanbliet, overmand,
 En bood me, om myne deugd verbaasd, straks onderstard.
 Myn Vader, door zyn hulp den kerker zynde ontvloeden,
 Vond tot zyn veiligheid een schuilplaats hier by dooden.
 Dit was nog niet genoeg: 'k moest Azor, eer hy 't wist,
 Van dit geliefde pand verwydren door myn list.
 Ik moest zyn wreedheid aan een ander oord bepalen,
 En ging hem zelf de vlucht myns Vaders 'teerst' verhaalen.
 Ik veinsde dat de Vorst, door vrienden stout geschaakt,
 In Ceres Tempel was in veiligheid geraakt,
 Alwaar Cloanthes, die den Koning hoog waardeerde,
 Met weinig Krygsvolk zich nog wezentlyk verweerde.
 Goon! wie voorzag die nieuwe en wreede gruweldaen?
 Men brengt van allen kant ontfoken toortsen aan,
 En woedende Azor doet, door eervergeeten handen,
 Dat groot, dat trotsch gebouw tot puin en asch verbranden.
 Heeft een ontmenscht gemoed ooit eerbied voor de Goon?

A 3

Maar

Maar dees geheiligde asch, waarin die snode Zoon (wen,
De naare grafplaats van zyn' Koning waant te aanschou-
Kon myn godvruchte list het best verborgen houên.

E M A.

Dus word gy, daar hy u het leven is verplicht,
Als de oorzaak van zyn' dood, door ieder valsch beticht.
Ach! laat my aan uw kniën een drift, die onrechtvaardig....

Z E L M I R E, *baar opbeffende.*

Nu ze onrechtvaardig is, is zy te meer roemwaardig:
Ik eerde een gramschap, die my heimlyk stortte in rouw:
Uw haat gaf my terstond verzeekring van uw trouw. (ten.

Myn ramp heeft my ten prooije aan 't wreedste lot gelaat
Myn grootste vreugd is hen te minnen die my haaten;
En ik verfoei het Volk, welks laage ziel my acht,
Omdat het waant dat ik myn' Vader heb gellagt.

Wil, op myn voorbeeld, in die dwaaling elk versterken.
Tracht, nevens my, het heil uws Meesters uit te werken.
De zon heeft driewerf reeds gepraald aan 's hemels trans,
Sints hem dit duister graf verbergt voor haaren glans,
En ik zyn' ouderdom bedekt kom onderschraagen

(*Op den Tempel wyzende.*)

Met giften, die in schyn den Goôn zyn opgedraagen.

Bewaak deez' plaats rondom: de schrik ontroert myn
Nu 'k Azors ondergang aan hem ontdekken moet. (bloed,
'k Zal, buiten 't aaklig graf, dit voorval hem ontvouwen:
Ten minsten zal hy 't licht één oogenblik aanschouwen.
Kom, nadren wy.

(*Zy doet eenige schreden achterwaarts, houdende
Ema by de hand.*)

E M A.

Gy beeft!

Z E L M I R E, *stilstaande.*

Ach! zie, hoe sints het uur
Van die gewyde daad, dat wonder der Natuur,
Myn liefde en tederheid vergroot zyn voor myn' Vader.
Ik voel op zyn gezicht, zyn' naam en stem te gader,
Een

T R E U R S P E L. 7

Een zachte drift outstaan in myn gefolterd hart,
 Myn bloed geheel ontroerd, myn zinnengantsch verward.
 Een nieuwe zucht, die tot zyn hulp my aan komt spooren,
 Maakt de inspraak der Natuur veel sterker dan te vooren.
 (*Zy treed in de Grafstombe.*)

E. M. A. beegaande.

ô Godn, die zelfs de deugd uw' toorn doet ondergaan!
 Verdient ze, als zy u volgt, uw straf ten doel te staan?

T W E E D E T O O N E E L.

P O L I D O O R , Z E L M I R E .

*P O L I D O O R , uit de Grafstombe komende ,
 en ondersteund door Zelmire.*

Myn Dochter! ondersteun myne afgematte leden.
 Schraag, schraag myn' ouderdom; bestier myn zwakke
 (*Hy nadert langzaam.*) (*schreden.*)

Ik slaa myn scheemrend oog vergeefs naar 's hemels trans.
 Voor myn bedwelmd gezicht verbergt het licht zyn' glans:
 'k Ontdek het eindlyk: 'k mag u nogmaals dank bewyzen....
 Ach! 't leven is me een last, waarvoor ik thans moet yzen.
 Neen, 'k moet het minnen, wyl 't een gift is van uw deugd.
 Kan ik my immer wel herinuren, zonder vreugd,
 Het uur, waarin ik, door gebrek byna verflonden,
 Een tweede Moeder in myn Dochter heb gevonden?
 Ik zie in u veréend, door 't voorbeeld dat gy geeft,
 De rechten. die Natuur altoos gescheiden heeft.
 Zy, die ik 't leven gaf, en 't licht my heeft geschonken,
 Zal steeds myn teedre ziel in dubbele liefde ontvonken.
 Welk een vertroostend heil, welk een onschatbaar zoet
 Stort uwe godsvrucht uit op all' myn' tegenspoed!

Z E L M I R E .

Verdient zo klein een dienst by u zo veel belooning?
 Weet dat die vadermin, die teedre pligbetooning,
 Den naam van godsvrucht waard' by elk die deugd bemint;
 A 4 Door

Door keur het edelste is, daar ik vermaak in vind.
 Myne eerste hulde is aan de Goôn, wier gunst wy roemen:
 Maar 'k zal myn' Vader steeds myn' God op aarde noemen.
 Doch spaaren we onze vreugd tot beter' tyd, Mynheer!
 De Hemel vleit ons met een' blyden ommekeer:
 Wy zien zyn felle wraak reeds onzen wensch vóórkomen:
 't Is uit inet Azor.

POLIDOOR.

Goôn!

ZELMIRE.

(men;

Men heeft hem 't licht beno-

Hem, met drie wonden, in zyn tent deez' nacht vermoord;
 En vruchtloos word alsnog zyn moorder nagespoord.

POLIDOOR.

ô Goden! moet myn Zoon, myn hoop in vroeger dagen,
 My, nu hy sterft, slechts zyn geboorte doen beklagen?
 Ik zie in 'teind' van myn' Vervolger my bevryd! (stryd!...
 Maar, ach! hy was myn Zoon!... Wat omkeer! welk een
 Ach! kon ik denken, toen gy hem my gaaft voordeezzen,
 Dat ik u voor zyn' dood daarna zou dankbaar weezen?

ZELMIRE.

Zyn dood dreigt u elk uur met nieuwen tegenspoed.
 Het Leger heeft hem wraak gezworen: 't is verwoed.
 Gy weet hoe hy van 't Volk alôm wierd aangebeden.

POLIDOOR.

Wie was zo wel gevormd om 't hart des Volks te kneeden
 Als hy, wiens zacht gelaat de koelheid van 't beleid
 Steeds wist te paaren met het vuur der dapperheid;
 Met gaaven pronkende, die ons in Helden streelen,
 Doch, kwalyk aangelegd, de snoodste gruwlen teelen?
 Hy wist de kunst, waardoor men 't edelst' hart verkracht,
 Ach! heeft een zelfde stam u - beiden voortgebragt! (ken.

Maar 't is nu tyd, Zelmire! om ons dit oord te onttrek-
 Laat ons het wreevlig Volk de waarheid straks ontdekken.

ZELMIRE.

(ziet.

Vergeefsch ontwerp, waarvan myn vrees niets goeds voor-

Het

Het Krygsvolk is ontzind: braveer die wreedäärts niet.
 Zo ge u vertoonde aan 't Volk, dat Azor heeft gehuldigd,
 Wierd ge, als zyn moordenaar, door elk van hen beschul-
 Hun haat zou waanen dat gy waarlyk had verricht (digd:
 Het yslyk gruwelstuk, waarmede gy word beticht.
 De looze Booswicht, die, siets Azor is doorstooten,
 't Staatzuchtig doel verbergt van zyne vloekgenooten,
 Zal met den waan des Volks zyn voordeel doen, en, valsch,
 Het feit, door hem verricht, u schuiven op den hals.
 Zo de enkele argwaan, dien myn Broeder wist te kwecken,
 Het Volk in drift ontfak om zich op u te wrecken,
 Wat zou het niet bestaan, indien het waarlyk dacht
 Dat gy, schier in hunn' arm, hem wreed had omgebragt?
 Myn Vader! laaten we ons dat groot gevaar onttrekken.
 Anthénor zal de kroon ten trouwen schutsheer 'strekken:
 Zy schynt hem toegeschikt om zynen heldenäärt.
 Ik acht hem all' den roem zyns eedlen stambuis waard'.
 'k Doe, voor myn' Zoon en my, thans afstand van deez'
 Staaten,

Door Azor snood bevekt, door 't Godendom verlaaten.
 Anthénor zal gewis my toestaan dat ik by
 Myn' Egaé my vervoege, en voer' myn' Zoon met my.
 'k Zal onder 't aantal Volk, dat in dees tegenspoeden
 Als balling my verzelt, u voor 't gevaar behoeden.

POLIDOR.

Maar gy, wier heldenmoed de deugd zo verr' doet gaan,
 Dat zelfs het Godendom daarvoor verbaasd moet staan!
 Dult gy dat allen, die rechtvaardigheid betrachten,
 U medeplichtig aan den moord uws Vaders achten?

ZELMIRE.

Wat schaad een kwaade naam, als 't hart de daad ontkent?
 In vrede met ons-zelv', weêrstaan we all' wat ons schend;
 Daar anderszins een goede ons doet van schrik verbleeken,
 Als 't hart in 't heimelyk zyn vlcitaal moet weêrspreeken.
 My dunkt ik hoor gerucht. Zou iemand ons bespiên?

Z E L M I R E,
DERDE TOONEEL.

POLIDOOR, ZELMIRE, EMA.

EMA. (liên,
Mevrouw! 't ſchynt dat van verr', by eenige Oorlogs-
De Legerhoofden met Anthénor ons genaaken.

ZELMIRE, *verbaasd.*

Vlucht, vlucht, Mynheer! tree in.

(Zy verbergt Polidoor in de Graftombe.)

VIERDE TOONEEL.

ZELMIRE, EMA.

EMA.

W il uwe ontroering ſtaaken.
Zy treden tempelwaarts; en 't Volk, naar allen ſchyn,
Herdenkt in 't einde dat 'er waarlyk Goden zyn.
Dit 's van Anthénors dengd een grootsch, een heerlyk tee-
ZELMIRE. (ken.

Ik laat u hier: myn hart zou door myn aanzicht ſpreeken:
Myn oog zou my verraên. Blyf, Ema! volg uw' pligt.
Slaa alles gade; en als Anthénor heeit verricht
All' 't geene u kalmte baart, en my thans maakt verlegen,
Zal ik hem ſpreeken, en tot ons vertrek beweegen.

Goôn! dat myn Vader door uw goedheid zy bewaard!
Spaart, spaart uw evenbeeld op dees rampzalige aard!
Laat ons die groote gunst in onzen nood erlangen,
Offchoon het waereldrond niet waard' is die te ontfangen!

*(Zy vertrekt, haaren weg neemende tuſſchen
den Tempel en de Graftombe.)*

T R E U R S P E L. 11
V Y F D E T O O N E E L.

ANTHENOR, RHAMNES, *Legerhoofden, Lesbianaasche en Thracische Soldaaten*; EMA, *by den Tempel.*

Mynheer! 't roept alles u op deez' doorluchten troon.
Anthénors deugd en stam verwerven hem de kroon.

ANTHENOR.

Gy, Lesbianaasche Schaare en Thracische Oorlogslieden!
'k Verlaat met smert een' troon, dien gy my aan komt bieden.
Hoe zoet is 't als ons 't Volk den scepter waardig acht!
Maar staat het geeven van deez' troon in uwe magt?
De Hemel schenkt u in Zelmires Zoon een' Koning:
Hem op te voeden voor zyn Volk, zy myn belooning.
Een' goed', een' deugdzaam' Vorst te vormen, zal veel meer
Myn echting ryzen doen dan dat ik zelf regeer'.
Treed allen tempelwaarts om 't offervuur te ontfleeken,
En voor uw' nieuwen Vorst de Goôn om gunst te smeecken.
Ik volg u: maar 't is nut dat ik aan Rhamnes meld
Wat achterdocht myn ziel om Azors moord beknecht:
'k Zal, zo myn yver u den daader aan kan brengen,
Het bloed des Vorstenbeuls haast met uw traanen mengen.

*(Zy treden allen in den Tempel. Antbénor geeft
Ema een teeken om te vertrekken.)*

Z E S D E T O O N E E L.

ANTHENOR, RHAMNES.

RHAMNES.

Mynheer! duld dat ik hier voor uw belangen pleit'.
Myn yver tot uw heil verschoont myn roekloosheid.
Uw weigering verbaast me; ik kan 't u niet verzwijgen.
Uw recht, der Burgren stem doet u ten rykstroon stygen,
En gy, gy staat dien af voor 't kroost van een' Trojaan!
Eens Vreemdlings zoon ontruikt u 't loon voor uwe daën!
'k Wist eertyds, naar my dacht, uw hartsgeheim te ontdekken;
Dat

Dat hart ſchynt niet gevormd om u't gebied te onttrekken.
 'k Merk dat in uw ontwerp iets groots, iets heerlyks is.
 Verlicht my, bidde ik, in dees diepe duisternis.

ANTHENOR, *ter zyde, nadat by Rhamnes een teeken gegeven heeft om te zien of iemand ben beſpied.*
 Hy merkt myn liſt... Ik moet een' Medeltander zoeken:
 Maar hy, dien ik verkies, mag wel die keur vervloeken.

Tegen Rhamnes.

Ik zal u toonen dat ik me op uw trouw verlaat.
 Gy ſproot uit duister bloed en tracht naar hooger ſtaat:
 Uw roem, in 't kiezen van de middlen onverſchillig,
 Maakte u tot alles in uw' Meesters dienst gewillig,
 Dewyl het zelfbelang, bedekt met ſchoon vernis,
 Alléén de waare deugd der hovelingen is.
 Ten doel aan de yverzucht van Azors trotſche vrienden,
 Zoud ge u reeds, zonder my, in ballingschap bevinden.
 Ik was het, die voorlang u ſtelde in ſtaat en eer:
 Dus zyt gy niets, zo 'k diene; en alles, zo 'k regeer.
 'k Zal, op dees borgen, u myn oogmerk mededeelen. (len.
 Ja, Rhamnes! ſints myn jeugd kon my de ſtaatzucht ſtree-
 Den troon ontbeerend', ſchoon geteeld uit Vorstlyk bloed,
 Verduurde ik ſteeds dien hoon in myn getergd gemoed.
 Ik kon door geen geweld ooit tot myn oogmerk komen,
 Dies moest het alles zyn door ſtaatsliſt ondernomen.
 'k Heb Azors hart allengs tot woede en haat gebragt;
 Bewerkt dat door den Zoon de Vader wierd geſlagt;
 En Azor-zelv', dien ik vervoerd heb tot trouwloosheid,
 Veréénde ik deezen nacht met de offers van zyn boosheid.

RHAMNES.

Hoel Gy?

ANTHENOR.

Hy ſteunde altoos op's Krygsvolks hart en eed,
 En wierd nooit van zyn Wacht gevolgd, gelyk gy weet.
 Hy deed zyn legerplaats, maar nooit zyn tent bewaaken.
 Daar was het dat myn haat, door ongeduld aan 't blaaken,
 Zich heeft naar wensch verkoeld in zyn misdaadig bloed:
 Maar

Maar 'k hoorde 't nadren van een bende: ik weck met spoed;
 En naauwlyks had ik tyd my aan haar oog te onttrekken.
 Ligt wist haar Azor, vóór zyn' dood, myn' naam te ontdek-
 Die vrees-alléén kan myn ontwerp verydlen; maar (ken.
 Om dat te staaven, heb ik reeds de middlen klaar.

'k Maak, door het weigren van het opperste vermogen,
 Elk, die my ooit beticht, vooráf verdacht van logen;
 En Ilus Zoon, nu Vorst, geleverd in myn hand,
 Strekt my, in 't minst' gevaar, een zeker onderpand.
 Ge acht my te omzichtig om zyn' levensloop te rekken
 Tot hy zichzelve kenne, of vrees in my kan wekken.
 Hy strekk' my tot een borg in 't nypen van den nood:
 Maar 't uur van myne rust zy 't uur ook van zyn' dood.

RHAMNES.

Zult gy Zelnire niet naar haar' Gemaal doen keeren?
 Een vreemde troon.....

ANTHENOR.

Zy moet in Pergamum regeeren.

Haar Vader is geslagt door haaf onzinnig woén.
 Een hart, my zo gelyk, zou hier myn' argwaan voén.
 'k Zal weeten wat haar heeft tot deeze daad bewogen...
 'k Wil, Rhamnes! u terstond tot hoofd van 't Heir verhoor-
 Vóór eedler kieze ik u, wyl ik me op u verlaat. (gen.
 Bespeur, door deeze proef, wat u te wachten staat.
 De Burgery en 't Heir doen reeds, in alle hoeken,
 Met hevig ongeduld naar Azors moorder zoeken.
 Men toone een zelfde drift, en volge in schyn hun spoor:
 Betichten wy daarmede een' Vriend van Polidoor.
 Laat ons stoutmoedig een' geringen stervling noemen,
 Wiens onschuld weerloos zwicht', als wy ter straf hem doe-
 Maar keer u't eerst', door list en schrandre veinzery, (men.
 Tot hen, die in zyn tent getreden zyn, na my.
 Ik-zelf, hen zoekende, moet my'elks oog onttrekken.
 Een, min ontzien dan ik, zal hen het best ontdekken.
 'k Verlaat me op uwe vlyt. Denk wat gy hier by wint,
 Indien 't misleid Gemeen my als voorheen bemint.

Der

Der Burgren achtung moet my dus myn grootheid
schenken.

Geen nutter staatslist wist ooit Dwingland uit te denken.
Ik veins een' troon te ontvliên, daar ik met drift naar haak.
'k Eer voor elks oog de Goôn, schoon ik ze in 't hart verzaak.
Gy ziet het Volk, het Hof en 't Heir in yver blaaken
Om door hunn' lof myn' naam alöm beroemd te maaken.
Men noemt my naauwlyks, of men stelt myn deugd in 't
Men rukk' den blinddoek niet van hun misleid gezicht. (licht.
'k Bedroog den tydenoot: 'k wil naar iets grootfcher
trachten:

'k Wil dat dees dwaaling daur' door all' de nageflachten;
Dat elk in my beschouwe een' deugdzaam' Onderdaan,
Wien 't lot ten troon verhief om zyn beroemd' bestaan.

Dit grootsch ontwerp tracht ik met u hier uit te voeren.
't Belang bind ons aanéén met onverbreekbre snoeren:
Die God des Hovelings verbind u aan myn zy'.
Die God der Koningen verzekert u van my.

(*Antbenor treed in den Tempel.*)

Z E V E N D E T O O N E E L.

HRHAMNES, *alleen.*
Hoe! is 't des Hemels wil dat hy ten troon zal stygen?
Zyn voorbeeld voert my weg; doet my verwonderd
zwygen...

Zal ik thans zwichten voor de wroeging myns gemoeds?...
Baart ons de deugd in dees bedorvene eeuw iets goeds?
Wat vrucht heeft Polidoor van zyne deugd verkregen?...
Indien myn ziel tot rang, tot grootheid is genegen,
Wilde ik die waard' zyn door eene eedle heldendaad....
Neen; gruwlen baanen hier den weg tot eere en staat.
Laat ons myn' Meester in zyn vaste ontwerpen styven.
Gy, Goden, die hem kroont! dwingt my tot wanbedryven.
De mensch tracht die te ontvliên; maar ach! voor 't zwak
gemoed

Word hun gelukkig einde een rasverleidend zoet.

Einde des Eersten Bedryfs.

TWEE-

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

(*Antbénor, de Legerboofden, de Lesbiaanfche en Thracifche Soldaaten keeren uit den Tempel naar de Stad.*)

ZELMIRE, EMA, POLIDOOOR.

ZELMIRE, tegen Ema.

't Is all' den Tempel uit-en naar de Stad getoogen.
'k Sloeg steeds op dit verblyf van verre oplettende oogen...
Men melde ftraks den Vorst deez' grooten ommekeer.
(*Zy opent de Graftombe, en Ema gaat achter het Tooneel om toe te zien dat niemand ben overvalle*)

Wy zyn hier veilig: gun me een wyl gehoor, Mynheer!
(*Polidoor treed uit de Graftombe*)

Verneem wat hoop de vreugd doet in myn ziel herleeven.
Anthénor, wiens verftand gy altoos hebt verheven,
Al de achting waardig, die gy ooit hem hebt betoond,
Verwierpen fcepter; wil myn' Zoon hier zien gekroond.
Hoe vuurig zal zyn trouw zich ftraks voor u verklaaren,
Op 't hooren dat myn liefde u 't leven wift te fpaaren!
Myn Vader! vind gy goed dat ik aan zyn beleid
Ons beider lot betrouwe, om zyn grootmoedigheid?

POLIDOOOR.

♂ Ja: men hoope op hem om onze elend' te fluiten. (ten;
Hy heeft my 'teerfte ontdekt uw' Broeders fpoorloos mui-
Doch had zulks, tot myn' ramp, helaas! te laat verftaan.
En zo hy federt als een dengdzaam Onderdaan,
Ligt zuchtende om myn' dood, myn' Zoon ten troon deed
flygen,
Moest hy zyn' nieuwen Vorst gehoorzaam zyn, en z wygen.
Gaa, ftel myn leven in zyne eedle hand: vlieg heen.

Maar

Maar die gevaarlyke eer bewyz' men hem-alléén.
Schenkt hy uw' Zoon den staf, hy zal uw' Vader spaaren.

T W E E D E T O O N E E L.

P O L I D O O R, Z E L M I R E, E M A.

Vorst! die Soldaat, die u, in 't barnen der gevaaren,
De boeijens heeft ontrukkt, door uw' Tiran gelinceed,
Zoekt u in deeze tombe, en, klaagende om uw leed,
Moet hy, gelyk hy zegt, u 't naarst' bericht doen hooren.

P O L I D O O R.

Wat rampen, Hemel! heeft uw toorn myn nog beschooren?

Z E L M I R E, *driftig.*

Hy nader' vry. De schrik bedwelmt me in 't nieuw gevaar.
(*Ema geeft een teeken aan den Soldaat om toe te treden, en gaat binnen, als by uitkomt.*)

D E R D E T O O N E E L.

P O L I D O O R, Z E L M I R E, E E N T H R A C I S C H E
S O L D A A T.

DE S O L D A A T, *tegen Zelmire.*
De Hemel, die me uw deugd getoond heeft middagklaar,
Deed my een feit zien, dat geen stervling zou gelooven.
't Is Azors vloekverwant, die 't licht hem dorst ontrooven:
Het is Anthénor-zelf.

Z E L M I R E.

Anthénor!

P O L I D O O R.

Hy!

D E S O L D A A T.

Mynheer!

Gy weet wat schrandre list, wat misverstand, welker

Uw

Uw vlucht bewimplend' voor uws vyands trotsch vermo-
gen,

't Gedrag van uwe Wacht verschoond heeft in zyne oogen.
Sints, willende uw behoud niet stellen aan 't geval,
En Azors lyfaffiers verzellende overal,
Wilde ik zyn gruwzaam hof tot in den grond bespieden.
'k Zocht, maatig yvrende, u te wisser hulp te bieden;
Todat ik eindlyk eens myn' wensch voldaan mogt zien,
En uit dit oord met u naar Trojes wallen vliên.

'k Zocht Azor deezen nacht, om hem bericht te geeven
Van d'uitlag eens bevels, door hem my voorgeschreven.
Ik vond hem, van zyn bed geworpen op den grond,
Zich wendende in zyn bloed, en doodelyk gewond.

„'k Eisch, (kermt hy,) geene hulp in deeze doodsgevaaren,
„Dan om myn deerlyk lot aan ieder te openbaaren,
„Dat de aarde een monterdier leer' kennen van naby,
„En myn geschrift daarvan 't onfeilbaar teeken zy.”

Straks schryft hy met een hand, gesterkt door zyne woede,
Ten onbetwistbren blyke, een' brief met eigen bloede.

„Vlucht, (zegt hy;) llus taal, door eedlen toorn ontbloot,
„Wreeke op Anthénor al myn gruwlen en myn' dood.”

Hy noemt u: 'k zie den angst hem tot het uiterst' brengen;
Zyn traanen, als een beek, zich met zyn bloed vermengen.

Ik meld hem uw behoud; en dat getrouw bericht
Schetst nog een' straal van vreugd op zyn verbleekt gezicht.

Dus was zyn einde; en ik, die alles had te vreezen,
Ik vluchte, om met zyn' moord niet valsch beticht te wee-

POLIDOR. (zen.)

Myn Zoon! dit's dan de hand, die 't licht uws levens dooft!
Anthénor heeft uw deugd en leven my ontroofd!

Twee rampen, die me om stryd tot bitter rouw vermaanen.
Schreit, droevige oogen! smelt in vaderlyke traanen!

ZELMIRE.

Goôn! heeft Anthénor zo veele yslykheên bedacht!
En ik, myn Vader! wilde u leevren in zyn magt!

Geef my 't gefchrift: ik wil 't, in 't byzyn der Soldaaten,
Op dat gezicht door fchaamte en woede als uitgelaaten,
Miet de eene hand doen zien aan d'oorfprong van myn fmart,
Miet de andre deezen dolk hem drukken in het hart.

ZELMIRE.

Mynheer! bezadig u.

DE SOLDAAT.

Wat wilt ge u onderwinden?

Gy zoud geflacht zyn, Vorst! eer gy gehoor kost vinden.
Ik-zelf, die telkens my omringd van moorders zag,
Beducht dit waard' gefchrift te brengen aan den dag,
Ik heb 't voor de achterdocht van all' wat leeft verbergen,
En zal het aan Zelmire in deezen nacht bezorgen.
Weet ook dat Rhamnes, dat Anthénor, afgericht
Op list, uw Vriendenfchaar' met deezen moord beticht.
Men zegt dat ge oorzaak zyt dat de Afgod deezer Volken,
Dat Azor nederdaalde in de onderaardsche kolken;
Voorts dat ge, daar ge uw' Zoon van uit het graf befryd,
Uw flinkfche' ontwerpen dus volvoerd hebt door den tyd.
De Legerhoofden zelfs, die hem als heilig achten,
Staan als om ftryd naar de eer om zynen beul te flagten:
En Rhamnes, 't Opperhoofd, door dapperheid beroemd,
Is door de wetten tot dien wreeden dienst benoemd.

ZELMIRE.

Myn Vader! zou het hen aan list en moed ontbrecken
Om u te dooden, eer hunne ondaad zy gebleken?
Zy zullen u 't gefchrift fraks rukken uit de hand.
Men zal het moordziek Volk doen waanen dat dit pand
Met valsche trekken door 't bedrog is uitgevonden.
Ik heb by Azor reeds, om u, myn' eed gefchonden.
Elk zal gelooven dat ik Azor heb misleid,
En, dienende uwe wraak, dien slag heb voorbereid;
Dat wy te faamen reeds voorlang dien aanslag smeedden.
Men zoeke een' veilger weg, met min verhaaste fchreden.
Dat niets ons eerst ontwerp in zynen loop bepaal'!

Men

TREURSPEL. 19

Men vluchte met den brief naar Ilus, myn' Gemaal.
 Gy weet reeds dat die Held, met glori overlaaden,
 De vrede in Troje heeft hersteld door dappre daaden.
 Men wyke, en koom' met hem, die nooit wierd overmand,
 De waarheid toonen met den bliksem in de hand.

POLIDÓOR.

Maar hebben we in die vlucht geen' tegenstand te vreezen?

DE SOLDAAT.

Myn laage staat, een ramp, die somtyds nut kan weezen,
 Helpt my u dekken voor des Dwinglands achterdocht.
 Mevrouw! de kielén, daar gy Azor om verzocht,
 Zyn vaardig, en gy zult, na morgen, hier niet beiden.
 'k Volg u naar Troje, alwaar myn bende u zal geleiden.
 't Schynt dat de Hemel, door 't verwekken van dien spoed,
 In onze ontwerpen zelfs uw haaters werken doet.
 Ach! gaf hy, door 't verlies van myn verächtlyk leven,
 't Welk door een' braaven dood-alléén kan zyn verheven,
 Dat ik, geringe staat, het roemryk werktuig waar'
 Om een' doorluchten Vorst te redden van 't gevaar!

VIERDE TOONEEL.

POLIDÓOR, ZELMIRE.

POLIDÓOR.

Wat eedle ziel, Zelmire! in zulk een' laaggeboren!
 Wat les, die Koningen ongaarne willen hooren!
 Wat Vorst vernedert zich voor 't arm en slecht Gemeen?
 Gedenken we ooit aan hen in hun rampzaligheén?
 Zyn ooit onze oogen op hunn' duistren stand geslagen?
 Hun yver durft nogtans voor ons het uiterst' waagen,
 En toont, verr' dat die smaad by hen strafwaardig schyn',
 Een menschlyk hart voor ons, als wy in lyden zyn.
 Maar laat ge dus uw' Zoon, zo teder opgetogen,
 De vreugd myns ouderdoms, den wellust myner oogen,
 By onze rasie vlucht ten prooije aan 't wreed gezag

B 2

Eens

Eens Tygers, wien dit Volk zyn' Vorst betrouwd heeft?
 'k Zou minder fiddren zo hy in bebloede helen, (Ach!
 By 't Lybiaansch gediert', waar' voor elks oog verscholen.
 Hoe! ipreeken liefde en pligt thans met de klaarste stem
 Tot u voor my-alléén, en zwygen zy voor hem?

Z E L M I R E.

Ach! zou myn vaderliefde, in zo veele ongelukken,
 De sterke neiging van een Moeder my ontrukken?
 Natuur beschonk my met het tederst' hart, Mynheer!
 Om 't in het zwaarst' verdriet te domplen, keer op keer.
 Wat wreede keur!.. Ik zal myn' Zoon of u doen siveeven!
 Hier staat de rede stil; hier moet het harte beeven.
 Myn Zoon is al myn lust: 'k aanbid myn' Egaé: maar
 Zyn ze al hun bloed u niet verschuldigd, in 't gevaar?
 Myn leven is het uwe; ik heb 't u opgedraagen.
 Zy moeten mede, als ik, voor u hun leven waagen:
 Dees is door eigen keur, die door geboorte uw Zoon:
 't Voegt dus dat elk van ons u zyne erkentnis toon'.

P O L I D O O R.

Uw Zoon om my...!

Z E L M I R E.

Hy!.. Eer hy 't leven zou verliezen...

Wat misdaad, groote Goón! moet ik in 't eind' verkiezen?

P O L I D O O R.

Zyn schoone levenszon, nog naauwlyks opgegaan,
 Voor 't nietig overschot myns avonds af te staan!
 De hoop van 't gantsche Ryk dus in de wieg te smooren,
 Om my van 't grafte ontslaan, my toch in 't kort beschoren!
 Denk, daar Natuur op 't klaart' haare inspraak u verleent,
 Dat ze al haar rechten tot behoud uws Zoons veréent.
 Ze ontsluit zyn loopbaan pas: ik moet u haast begeeven.
 Ach! voegt het Polidoor zyn telgen te overleeven?

Z E L M I R E.

Wy worden beide, ô Vorst! door 't harteleed verblind.
 Hoe toch behouden wy dit ongelukkig kind?
 Zo die Tiran, als hy 't de rykskroon heeft geschonken,
 Slechts

Slechts door dat toosfel tracht zyn offer op te pronken,
Zal dan uw dood myn telg min sterven doen? ò Neen!
Ik ken Anthénor; 'k zie door al zyn loosheid heen.

Hy, vreezend' dat de tyd die gruwlen zal ontdekken,
Wil tegen Ilus 't kind ten gyzelaar doen strekken.

ò Ja, myn Zoon! hy zal u redden van den dood:

Zyn wreed belang zal voor u waaken in deez' nood.

Men zal, als Ilus keert, en 't wraakzwaard gord op zyde,
Den Dwingland zien gevloekt, wien 't Volk kortz offers
wydde;

En 't schuldloos voorwerp van zyn laatste gruweldaên

Zal dan door onze hulp zyn magt gewis ontgaan.

Het staal, 't verraad, het vuur, 't mag all' ons opzet slyven.

Het goud, hier telkens 't loon der snodeste wanbedryven,

Kan 't Volk misfchien wel ééns de deugd omhelzen doen.

Kom, laaten we, in die hoop, ons naar myn' Egaê spoên.

V Y F D E T O O N E E L.

POLIDOOR, ZELMIRE, DE THRACISCHE
SOLDAAT.

V DE SOLDAAT, tegen *Polidoor*.

Verberg u voor het laaf!': verberg u, zonder beiden.

'k Zal wederkeeren, Vorst! om u aan boord te leiden.

Tegen Zelmire.

Anthénor wilde u zien; maar Ema sprak hem aan,

En heeft hem op den weg verlet in 't herwaarts gaan.

Ik hoor hem reeds, Mevrouw! vergun my hem te ontwyken.

(*Hy vlucht, en Polidoor verbergt zich
in de Graftombe.*)

ZELMIRE.

(ken!

Ach! welk een nieuwe schrik doet all' myn' moed bezwy-

Myn oog! ontveins voor hem myn woede en felle smart.

Verberg voor dat Gedrocht de ontroering van myn hart.

Z E L M I R E,
Z E S D E T O O N E E L.

ZELMIRE, ANTHENOR, EMA, *Wachten.*

MEN wil door my, Mevrouw! den wensch der Leger-
En 't oogmerk van het Volk u heden openbaaren.
'k Merk dat men u hier by deez' Tempel zoeken moet,
Waar een te traag berouw u steeds vertoeven doet.
Gy tracht hier van de wraak der Goën te zyn ontheven;
Maar gy deed gruwlen die hun gunst te boven streeven.
Uw diebre Vader, dien ge arglistig hebt verraën,
En onder 't gloeiend puin eens Tempels deed vergaan,
Noopt uwe ziel tot rouw om onherstelbre trekken,
Waarvan een schuldig Volk vergeefs u vry wil spreken.
Ik moest, toen Azor heerschte, ondanks my-zelv', 't ont-
Bewaaeren, en ik floot het oog voor zyn gedrag: (zag
Maar 'k zal, nu anderen zyn woede dorsten straffen,
Schoon ik zyn leven doem', zyn' dood thans wraak ver-
schaffen.

Wat aanbelangt den Prins, betrouwd aan myne vlyt,
En onbewust dier schand' dat gy zyn Moeder zyt,
Ik kan niet dulden dat uw byzyn, 't welk wy haaten,
Een schandlyk voorbeeld aan zyn jeugd geeve in dees
Staaten.

Doe uw doemwaarde schuld aan uw' Gemaal verstaan.
De schepen zyn gereed: gy zult op morgen gaan.

ZELMIRE, *verflagen.*

Met recht griest me uw verwyf, zo bits als onrechtvaardig.
(*Haare fierheid herneemende.*)

Maar neen; een' Onderdaan acht ik geen antwoord waardig.
't Volk is myn Rechter niet, noch gy, wiens taal my sart.
'k Erken geen Rechters dan de Goën, myn' Gade en hart.

ANTHENOR,

Uw' Gade, zegt ge!.. Ik weet dat eens oprechte liefde,
Door uwe valsche deugd, hem te ongelukkig griefde.

Hy,

Hy, vreemding, en verlokt door schynbekoorlykheên,
 Was naauwlyks nog met u in 't echtverbond getreên,
 Wanneer zyn dapperheid, zo menigwerf gebieken,
 Hem riep naar Troje, om daar zyns Vaders hoon te wreeken.
 Maar als zyn teedre liefde, ons medelyden waard,
 In 't einde eens recht befeit met wie by is gevaard, (sen,
 Zal hy, beschaamd, vergramd, uw' Vader wraak verschaft.
 En, door uw schande ontéerd, u voor uw gruwlen straffen.

ZELMIRE.

'k Beef op dat denkbeeld! Ach! ligt zal zyn minnevuur
 Door een te wreed bericht gebluscht zyn in dat uur.
 Maar gy, wien Lesbos thans doet op den rykstroon flygen,
 Bedien u van ons recht, nu 't bloed u 't doet verkrygen.
 Duld dat ik Ilus toorn verzoene, en aan zyn kniën
 Hem tevens, met myn' Zoon, myn traanen aan moog' biën!

ANTHENOR.

Die Zoon is onze Vorst, en van uw magt ontheven.

ZELMIRE.

't Volk zou hem, zo gy 't stemde, aan Ilus wedergeeven.
 Welk een geheim belang doet u een kroon versmaên,
 Die thans grootmoedig u door ons word afgeslaan?
 Maar 'k zal van u, voor 't Volk, my op myn beurt beklaagen.
 Ik durf met billyk recht om andre gunsten vraagen:
 Getrouwe Vrienden, die, geraakt door myn verdriet,
 Met my eene andre kust....

ANTHENOR.

Neen, neen; verhoop dat niet.
 Het snood beleid van hem, die Azors bloed deed stroomen,
 Nam straks dat tydflip waar, om onze wraak te ontkomen.
 't Gevolg, de schepen, die geschikt zyn tot den togt,
 't Zal alles door my-zelv' op 't naauwst' zyn onderzocht.

ZELMIRE, *ter zyde.*

Helaas! myn Vader!

ANTHENOR.

Hoe! wat schrik doet u ontroeren?
 Tracht ge ons den Moordenaar in veiligheid te ontvoeren?

Hoe gaarne zou myn hand, van magt, helaas! ontbloot,
Op Azors Moorder woën, ter wraak van zynen dood!
Maar hy, hy leeft gerust, daar ik, van angst benepen....

Z E V E N D E T O O N E E L.

ZELMIRE, ANTHENOR, EMA; RHAMNES,
met een groot gevolg van Thracische en Lesbiaan-
sche Soldaaten; Wachten.

RHAMNES, *uitkomende tuschen den Tempel*
en de Grafsombe.

Wy zien, naby den wal, zes Phrygiaansche schepen:
Een ligte boot, Mynheer! spoeit hen voortiit naar 't strand;
En aan den voet dier rots treed Ilus-zelf aan land.

ANTHENOR.

Hoe! Ilus?

ZELMIRE.

Ik herleef.

ANTHENOR.

Juist nu te rug te komen!

RHAMNES.

't Is pas twee maanden dat dees togt wierd ondernomen.
Doch 't is onmooglyk dat hem iemand hebb' verklaard
Wat ramp hier, sints een week, zo veel verändring baart.
Hy brand van yver om zyne Echtgenoot' te ontmoeten.
Ik zie hem.

A G T S T E T O O N E E L.

ILUS, EURIALES, ZELMIRE, ANTHENOR,
EMA, RHAMNES; *Thracische en Lesbiaan-*
sche Soldaaten; Wachten.

WZELMIRE, *naar Ilus toefsbietende.*
aardePrins!...

ILUS,

ILUS, uitkomende tusſchen den Tempel en de
Graftombe, en Zelmire ombelzende.

Duld dat ik aan de voeten
Van 't voorwerp myner min myn hart en lauwrn wy'!
't Verlangen dreef my voort: ik vloog myn Volk voorby.

ZELMIRE, verſchrikt, ziende by Ilus
niemand dan Euriales.

Hoe!... ſchier alleen!

ILUS.

Mevrouw! myn bende volgt my ſpoedig,
Om, maatig in getal, doch echter overvloedig,
Een' Vorst u aan te biên, verwonnen door myn kling,
Die 'k wenschte dat door u zyn vryheid weêr ontſing.
'k Schenk liefst myn giften door de hand van myn Beminde.

Maar gaan wy ſtraks, myn Lief! daar ik uw' Vader vinde,
Opdat ik in dat pand, hergeeven aan myn trouw,
De grysheid en de deugd myns Vaders weêr aanſchouw'...
Maar hoe! gy zwygt! gy ſtaat bedeesd, met ſchreijende
oogen...!

ZELMIRE, verſlagen, bet oog ſlaande op Antbénor,
en de Wachten die hem omringen.

Ach!

ILUS.

Spreek.

ANTHENOR, ziende dat Zelmire geen antwoord geeft.
Mynheer! gy zyt in uwe hoop bedrogen.
De Koning leeft niet meer. Gebonsd van Lesbos troon,
Verbannen door zyn Volk, gedoemd door zynen Zoon,
Ontkwam hy by 't altaar vergeefs des Wreedáarts handen.
Des Overwinnaars haat deed zyn verblyf verbranden.

ILUS.

Wat hoor ik? groote Goôn! wat vreesfelyk besluit!
Nooit braakte de afgrond zo veel ſchriks op 't aardryk uit.
Laat ons, myne Egaé! dees gevloekte kust ontweken....
Rampzalig Vader! 'k zal uw' dood op 't ſelfte wreken.

B 5

(Hy

(Hy vat Zelmire by de band.)

'k Zweer by Zelmire en by myn' echt, dat 's Moorders
straf....

ANTHENOR.

Wat eed! Gy vat de hand die zelf hem overgaf.

ILUS.

Zelmire?... is 't mooglyk? neen; gy lastert haar, Verrader!

ANTHENOR.

Zy spreek' dan zelf.

ILUS.

Ze is 't beeld der deugd, en zou haar' Vader
Van 't licht berooven!

ZELMIRE.

Prins! gy weet met wat onthaal....

(Ter zyde.)

Goôn! zo ik spreek, verlies ik Vader en Gemaal,
Die, beide weerloos....

ILUS.

Spreek: 'k wil dit geheim ontdekken.

ZELMIRE, *ter zyde.*

De nood wyst my myn' plicht: ik moet hier 't offer strekken.

(Tegen Ilus.)

Ja, wyl myn Vader of myn Broeder 't levenslicht....

(Dristig en met nadruk.)

'k Zou heden nog bestaan al 't geen ik heb verricht.

ILUS, *uit schrik te rug deinzende.*

Vervloekte! Ontaarde! Snoode! of hoe zal ik u noemen?

Durft ge, onbedeesd, u op uw wreedheid nog beroemen?

Zo zelfs uw Vader u naar 't leven had gestaan,

Had ge, over 't yslyk feit met deernis aangedaan,

Gewillig aan zyn woede u moeten overgeeven.

'k Had dan uw' dood beschreid: nu gruw ik van uw leven.

Ik zweer ons huwlyk af, en vloek d'onzaalgen stond,

Waarin uw valsche deugd myn hart aan 't uw' verbond.

'k Ontvlucht dit Eiland: 'k gaa, u bannende uit myn zinnen,

De misdaad boeten, die 'k bedreef door u te minnen.

ZEL-

ZELMIRE, met drift.

Mynheer! ach! wil voor 't minst'...

*(Verders zich wederhoudende, en met een gelaat,
't welk iets geheims te kennen geeft.)*

Uw' Zoon zien...

ILUS, zonder haar aan te zien.

Zwyg! Ik streef

Terstond naar Azor, opdat hy my 't kind hergeev'.

ZELMIRE.

Ach, Ilus! Azor moest welhaast den rykstroon derven:
Eene onbekende hand heeft hem deez' nacht doen sterven.

ILUS, tegen Zelmire.

De Goôn zyn billyk... Beef!

Tegen Anthénor.

Bezit gy hier den troon?

ANTHENOR.

Ik? neen; uw Telg-alléén heeft recht op deezze kroon.

ILUS.

(ten.

Geenszins: zyn Moeder dorst door gruwlen daar naar trach-
Myn Zoon, myn dierbre Zoon, heeft niets van haar te
In Ilium is 't Volk van deugdelyker aart. (wachten.

Hy maake eerlang zich door myn lessen hunner waard'.

Zou ik, als Vader, tot zyn' pligt hem kunnen maanen,

Zo 'k Vorstenbeulen aan hem gaf tot Onderdaanen?

ANTHENOR.

Mynheer!...

ILUS.

Het is genoeg. Anthénor hoorde my.

Dat dan myn Zoon terstond my weêrgegeeven zy.

Of 'k zweer u dat myn wraak, met recht op 't seil' aan 't

En Troje en Azië zal voeren op dees stranden; (branden,

Dat gy my weêr zult zien in dit afgrysyk oord,

Verzeld van bloeddorst, roof, verwoesting, brand en moord;

Totdat dit snood gewest, waarin meer zielgebreken,

Meer gruwlen heerschen dan in 's afgronds naaste streeken,

Dit moordhol, 't welk den schrik der liefde en der natuur

In

In 't daglicht heeft gebraakt, vernield zy door ons vuur.

Hy vertrekt.

ANTHENOR, tegen Rhamnes.

Ik volg hem van naby. Gaa, roep de Legerfchaaren

Byéén: men moet terftond dien hoon haar openbaaren.

(Hy gaat binnen met alle de Wachten, en Rhamnes met de Soldaaten.)

N E G E N D E T O O N E E L.

Z E L M I R E, E M A.

Z E L M I R E.

Vlieg; volg myn' Echtgenoot; geef met omzichtigheid
Hem heimlyk kennis van Anthénors looß beleid.

Ik was alreeds voorlang die fnoode lastring moede.

Ema vertrekt.

Hoe ftreelt, ô Ilus! my uw deugdelyke woede!

Gy zult die vloeken, als ge eerlang my trouw bevind.

Hoe meer gy thans my doemt, hoe 'k meer zal zyn bemind.

Goôn! wat Befchermer wilde uw goedheid ons vergun-
nen!

Myn Vader zal naar Troje ons veilig volgen kunnen:

'k Zal hem dit haatlyk oord ontrukken op de vloot.

'k Ben meer voor hem bezorgd dan voor myn' Echtgenoot.

Wat drift met wond op wond ons harte ooit hev'griefde,

De werking der natuur befchaamt de kracht der liefde.

Einde des Tweeden Bedryfs.

D E R.

D E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

ZIE dan van 't grootsch ontwerp, zo schrande aange-
 Door Ilus weêrkomst my 't gewenscht gevolg ontzegd.
 Men levert hem zyn' Zoon, verftoken van 't regeeren:
 Men waant hem door die daad te straffen, my dus te eerem.
 Ô Troon, zo lang begeerd! dacht ik met harteleed
 U eenmaal op te treên, daar 'k alles om u deed?
 Zie ik me op d' eigen stond het eenig pand onttrekken,
 't Welk in dit bloedig Ryk my tot een' borg kon strekken?
 'k Zal altoos op deez' troon met angst zyn aangedaan:
 Eer ik hem opsteeg, wilde ik dien eerst vast doen staan.

Zo Ilus, onderricht van al myn snoode laagen,
 Als schutsheer van zyn' Zoon, en wrecker zyn'er Maagen,
 Eens keert met al zyn magt, daar hy van wraakzucht
 blaakt;

Zyn recht herëisfchen komt, in de eerste drift verzaakt;
 Waar vlucht ik heen? ... en wie kan my verzeekring geeven
 Dat Azor-zelf my niet ontdekt heeft, vóór zyn sneeven?
 Dat die getuigen, die ik vrees, op nieuw ontrust,
 Zich niet van Ilus komst bedienen aan dees kust?

(Ontroerd en met een beevende stem.)

Die voorgevoelens, die myn ziel met schrik bezwaaren,
 Zyn 't zeker kenmerk van myn dreigende gevaaren: ...
 Om hen te keeren dient myn vlyt op nieuw befeid.

(Na een weinig overweeging.)

De Prins is hier alléén: hy, in zyn dringend leed
 Genoopt om door de vlucht zyn' verdren ramp te weeren,
 Gaf reeds zyn krygsvolk last weêr naar de vloot te keeren...
 De moordzucht woed alóm nog in dit bloedig oord...
 't Beledigd Volk is zelfs op Ilus fel geitoord.
 Zyn dood zou Lesbos op het hoogst' behaaglyk weezen.

'k Be.

'k Behou daardoor zyn' Zoon; 'k zal dan geen Troje
vreezen.

In 't kort, 't is Ilus die me alléén te duchten staat.

Eén misdaad, wel geslaagd, smoort al myn voorig kwaad.

Maar wie zal zich voor my in dat gevaar begeeven?

Ach! dat een tydstip, als weléer by Azors sneeven,

My diende, en zonder hulp hem bragt in myn geweld!...

Ik zie hy komt... Wat vreugd!... Ó Spyt! hy is verzeld...

Ligt scheiden ze... Zo hy alléén blyft, zal hy sterven.

't Noodlottig uur genaakt.

(Hy verbergt zich tusfchen de boomen.)

T W E E D E T O O N E E L.

ILUS en EURIALES, aan de andere zyde van
het Tooneel uitkomende.

ILUS.

Laar my den troost verwerven

Dat myne wanhoop, daar ze uw hart tot deernis port,
Haar klagt in vryheid in den schoot der vriendschap stort!
Gedrukt door al de clend', die my verteert van binnen,
Verborg haar zwaar gewigt haar strengheid voor myn zin-
nen;

En de eerste hitte van myn gramfchap deed myn hart
Geheel gevoelloos zyn voor myne ondraagbre fmart.
Nu voele ik al te wel de wond die my doet treuren.
'k Voel, door 't venyn der kwaal, die telkens open fcheuren.
Door de onweérftaanbre kracht der min wierd al de gloed
Der ftatplicht uitgedoofd in myn misleid gemoed.
Zelmire fchatte ik meer dan de eer der krygslauwrieren;
Haar fchoonheid minder dan de dengden die haar fieren.
Haar oog verwon my door eene onweérftaanbre kracht;
Maar 't was haar deugd-alléén die 't hart boeide aan haar
magt.

♢ Schyn-

ô Schynheit, 't welk myn ziel te veel hield opgetogen!
 De waarheid opent thans myn langverbysterde oogen:
 'k Wend myn gezicht te rug: het schrikt wanner 't haar
 ziet:

Ik kan niet twyflen, en, helaas! 'k begryp haar niet.
 't Valt hard een dwaaling, die zo streelend is, te ontbeeren;
 Zo groot een liefde in zo veel haat te doen verkeeren,
 En thans in 't voorwerp, 't welk myn Godheid was op aard',
 Een snood gedrocht te zien dat niets dan affchrik baart.

E U R I A L E S.

Mynheer! ik twyfelde of men haar moest schuldig noemen:
 Maar eindlyk dorst Zelmire op haare schande roemen.
 Wy bloosden beide, toen het Volk, in 't algemeen,
 Met zo veel drift by u haare onschuld wilde ontleen;
 Haar prees omdat zy, door verwoedheid aangedreven,
 Haar' dierbren Vader had aan 't Ryk ten prooij' gegeven.
 Kan 't zyn, ô Goden! dat die kunne, zacht van aart,
 Zo groot een wreedheid ooit met haar beschroomdheid paart!

I L U S.

Als die beschroomde kunne op 't spoor des pligts wil treden,
 De zachte neiging volgt, natuurlyk aan haar zeden,
 Dan loutert zulk een kalnte, allengs door 't hart verspreid,
 De deugd van dag tot dag, door haare tederheid.
 Maar als die minzaame aart met moeite is afgezwoeren;
 Wanneer een Vrouw zich ééns door 't misdryf laat bekoo-
 Dan, door de spyt vervoerd om 't roekeloos bestaan, (ren,
 Neemt zy, met meerder kunst, ook meerder wreedheid aan.

Ach! spoeden we ons ter vlucht. Wat kan hier 't klaagen

E U R I A L E S. (baaten!

'k Weet Emaas inzicht niet: maar zy, die langs de straaten
 Der Stad my volgde, en u in 't woest gedrang verloor,
 Verzoekt dat gy Zelmire in 't heimlyk geeft gehoor.

I L U S.

Wie? ik! dan maakte ik my aan haare misdaên schuldig.
 Ik wacht myn' Zoon hier; wees voor hem-alléén zorg-
 vuldig.

Be-

Bevorder zyn vertrek; gaa heen.

(*Euriales vertrekt naar de zyde, die tegen over den Tempel is.*)

D E R D E T O O N E E L.

I L U S, A N T H E N O R.

I L U S.

Rampzaalge Zoon,
Wien 't levenslicht eerlang verstreken zal tot hoorn!
Ach! kon ik, voor uw oog verbergende uwe elende,
Bewerken dat gy nooit uw Moeders grawlen kende!
'k Moet zorgen dat myn roem haar schande van u weer';
Myn deugd verdubben, tot herstelling van uwe eer.

(*Hy rust tegen een' der pylaaren des Tempels.*)

ANTHENOR, die geduurende de voorige regels uit zyn'
schuilboek is gekomen, en Euriales met de oogen naspoot.

Euriales is reeds uit ons gezicht geweken,
En Ilus door 't gewigt van all' zyn' ramp bezweken.
'k Heb eindlyk 't oogenblik getroffen tot den slag.
Niets kan hem redden: dat hy sterv'!

(*Hy trekt zyn' pook, en best zyn' arm op,
om Ilus te doorstooten.*)

V I E R D E T O O N E E L.

Z E L M I R E, I L U S, A N T H E N O R.

ZELMIRE, tusfchen den Tempel en de Graftombe
uitkomende, grypt met beide baare banden An-
thénors arm, en ontweldigt hem zyn' pook.

Verrader! Ach!
(*Anthénor, met Zelmire worstelende, vat baare lin-
kerband, terwyl zy met baare rechterband den
pook vasthoud.*)

I L U S.

ILUS, *ben in deeze gestalte gewaar wordende.*
 Wat zie 'k?

ANTHENOR, *na een weinig stilzwygens.*

Een snoode Vrouw, die, zo ik 't niet verhoedde,
 Gewis haar' Echtgenoot vermoord had in haar woede.

ZELMIRE, *verschrikt.*

o Hemel! Hemel! 'k sterf!

(Zy bezwykt op de trappen des Tempels.)

ILUS.

Afgryglyke euveldaad!

Had dan haars Vaders bloed haar woede niet verzaad!
 Dit was dan 't onderwerp, 't misdaadig doel dier snoode,
 Waarom zy heimlyk tot een mondgeprek my noodde!

ANTHENOR, *met eene groote ontroering.*

Mynheer! dees aanslag baart ons billyk nieuwe schroom.
 Myn Wacht is hier naby; 'k wil dat die herwaarts koom'.

*(Hy toont door zyne gebaarden een beimelyk
 voorneemen te hebben.)*

V Y F D E T O O N E E L.

ILUS, ZELMIRE.

ILUS.

(trekken.)

'k Bezwyk... Een doodlyke angst misvormt haar wezens-
 Wie zou in haar gelaat een gruwelstuk ontdekken?

(Hy nadert Zelmire.)

o Minzaam, doch met een wreedäartig Voorwerp! kom,
 Doorstoot my 't harte, of geef me uw' Vader wederom.

ZELMIRE, *by zich-zelwe komende.*

Wat naam! o Goôn! word ik van 't daglicht nog beschenen?
 Gy leeft!

ILUS, *driftig.*

Gy wilde my met Polidoor veréénen!

De moord des Helds maakte u voor myne wraak beducht.
 Rechtaarde Zuster van den snooden Azor! vlucht!

C

Out-

Ontwyk myn' toorn!

ZELMIRE, *zich oprichtende.*

Ach! hoor!...

ILUS, *baar van zich weerende.*

Wat durft gy u vermeeten?

ZELMIRE.

Weet dat dees Tombe....

Z E S D E T O O N E E L.

ANTHENOR, ILUS, ZELMIRE, *Tbraciërs.*

ANTHENOR, *schielyk naderende, en zich voegende tuschen Ilus en Zelmire.*

Dat men straks Zelmire keten'!
Men sleep' haar naar den Burgt! houd alles wel bezet.
Dat ieder, wie 't ook zy, de toegang zy belet.

ILUS.

Denk niet, Mynheer! dat ik de Ontrouwe vóór wil spreken.
Maar 't voegt me, als haar' Gemaal, alléén dien hoon te wreken.

'k Staa toe dat gy haar op den Burgt in boeijens sluit;
Maar spreek nog over haar geen verder vonnis uit.

ANTHENOR.

(ken.

'k Tracht, door een' kleinen dienst, myn magt niet uit te strek-
Ik kwam het misdryf vóór: gy kunt de straf voltrekken.

ZELMIRE, *tegen Anthénor.*

Doemwaardig Huichelaar!...

Tegen Ilus.

Hy-zelf viel op u aan:
Myn arm weérhield zyn vuist, gered om toe te slaan.

ANTHENOR.

Wie? ik? Wat woede!.. Zou 't belang my hem doen vellen?
Goón! moet de laster nog haar' vadermoord verzellen!

Tegen Ilus.

Ik, die het weiffend Volk, toen 't my verhief ten troon,
 Gefterkt heb in hun trouw, ter liefde van uw' Zoon,
 Zoude ik my tegen u thans waapnen als verrader..!

Tegen Zelmire.

Vaar voort: beſchuldig me ook als moorder van uw' Vader.

ZELMIRE, *willende ſpreken, doch zich
 bedwingende.*

Wat antwoord geeve ik hem?..

Tegen Ilus.

Roep hier uw Wacht terſtond.

Beef, zo ge een dierbaar pand, daar ge all' uw' lust in vond,
 Dat my nog waarder is, en 't welk de Goden haaten,

(Zy wend de oogen geduurig naar het Graf.)

Ten prooije aan nieuwen ramp durſt roekloos overlaaten!
 Draag zorg dat Ema 't u deez' dag nog ſtell' ter hand.

(Overſtelpt van droefheid.)

Ach! laat my ſterven: vlucht! voer 't met u van dit ſtrand.

ILUS, *ter zyde.*

Hoe! grieft haar Zoon-alléén haar thans het angſtig harte!

Tegen Anténor. (ſmarc.

Men breng' haar uit myn oog: haar rouw vergroot myn

ANTHENOR, *met Zelmire en de Wachten*

vertrekkende.

Men graav' den valſtrik op, die nog verborgen ligt.

*(Zelmire beengaande, ziet met oplettendheid telkens
 om, of Anténor by Ilus blyft.)*

Z E V E N D E T O O N E E L.

W ILUS, *alleen.*

Wat poel van yslykheên, waarvoor myn rede z wicht!
 't Verraad, wie 'took beſtond, is weêrzyds zo aſſchuw-
 lyk...

Elk roemt Anthénors dengd... Kan 't zyn dat hy zo gruwlyk
 Zich als myn Moorder..? Neen; hy ſchonk myn' Zoon den
 ſtaf.

Maar wat bedoelde toch Zelmire met dit Graf?
Zy sloeg haar schreiend oog steeds derwaarts; scheen vol
vreezen....

Ik wil dat doodsch verblyf doorzoeken; 't kon ligt weezen
Dat één van 't Vloekgespan....

(Hy nadert de Grafstombe, en houd stand.)

Ach! mogt ge in 's aardryks nacht
Hier rusten, Polidoor! by uw aelôud Geslacht!
Ach! mogt ik op uwe asch een Monster om doen komen!
Wat vreugd waar 't, schoon myn bloed moest by het zyne
stroomen!

Welân!.. Wat vreemd gedruis!... Is 't waarheid? of is 't
Hoe! 't Graf ontsluit zich!... *(schyn?*

(Hy slaat de band aan zyn geweer.)

A G T S T E T O O N E E L.

POLIDOOR, ILUS.

POLIDOOR, de Grafstombe openende.

't Is zyn stem: 'tmoet Ilus zyn.

(Hy treed uit bet Graf.)

't Is myn Verlosser, dien des Hemels gunst zorgvuldig
Behoed heeft. Ach, myn Zoon!

ILUS, verrukt van vreugd.

Goên! 'k vind Zelmire onschuldig.

(Hy ombelst Polidoor.)

Ziedaar 't geheim verklaard van all' haar angst en vrees!
Ziedaar 'het dierbaar pand, waarop haar droefheid wees!
Laat ons haar redden!... Maar waar dwaalen myn gedach-
ten?

Is 't haar behoeden, als ge uw' dood hier hebt te wachten?
Gy zyt in meer gevaar dan zy; en zoud, verrast....

N E G E N D E T O O N E E L.

P O L I D O O R , I L U S , E U R I A L E S .

D I L U S , *tegen Euriales, terwyl by nadert.*
 Oe myn Trojaanen straks ontscheepen: volg myn' last.
 E U R I A L E S .

Hoe! Polidoor...!

I L U S , *met de grootste drift.*

ô Ja; myn Vader is in 't leven;

En zo'k aan de inspraak van myn hart geloof durfgeeven,
 Is 't door Zelmires zorg. Maar 't misdryf en de dood
 Vervolgen hen; laat ons hen redden uit dien nood,
 En ook myn' Zoon.

E U R I A L E S .

'k Had reeds het Wicht in myn vermogen,
 Maar door Anthéon is 't myne armen weêr ontoogen.
 Hy volgde uwe Egaé, die in keetnen was gekneld.
 „ 't Vertrek van 't Trooische Volk is (roepth y,) uitgesteld.
 „ Ik heb verhinderd dat Zelmire uw' Prins deed sneeven.
 „ Men moet my van dit feit eerst nader oopning geeven.

P O L I D O O R .

Wat nieuwe toeleg..? Goôn! Wat wil die stoute taal?

I L U S , *met de zelfde drift.*

Die Veinzaart dacht my 't hart te grieven met zyn staal,
 En dorst, door haar belet, haar met dien moord bezwaaren.
 'k Gaf hem geloof... Verschoon me... ô Moed, nooit te
 evenaaren!

Uit overmaat van deugd zich maakende verdacht,
 Verklaarde ze opentlyk dat ze u had omgebragt.

Wat hoon, wat sinaad verduurt ze! Ik-zelf, ik dorst haar
 doemen,

Haar d'affchrik der Natuur, den hoon van 't Menschdom

P O L I D O O R .

(noemen.

Hoe! haar, myn Zoon! zy is 'er 't wonder van en de eer.

Indien gy wist... Maar neen, men redde haar, Mynheer!
*Tegen Euriales, die daarop tusſchen den Tempel
 en de Graſtombe vertrekt.*

Gaa; wapen't Trooiſche Volk.

Tegen Ilus.

Laat ons den ſtryd beraamen.

T I E N D E T O O N E E L.

P O L I D O O R, I L U S, E M A.

W E M A, *komende van de zyde der Stad.*
 at wonderbaar geluk, ô Prinsien! voegt u t'ſaamen!
Tegen Ilus.

Ik wilde u in het einde uw dwaaling klaar doen zien,
 En kwam hier om myn' Vorst zyn' Wrecker aan te biën.
 De Hemel komt my vóór. Nu wil één der Soldaaten,
 Die by de poort van Mars zich ſtraks zal vinden laaten,
 't Geſchrift u geeven, 't welk hem Azor ſtervend' had
 Ter hand geſfeld, en 't lot des gantschen Staats bevat.

P O L I D O O R.

Dit is 't onſeilbaar pand, dat haast ons zal herſtellen;
 De blikſem en de dood, die 't Monſter zullen vellen,
 't Welk Azor ombragt, en in ſchyn zyn wrecker is.
 Maar wat weërvaart Zelmire in al haar droefenis?

E M A.

(ken.

De Burgt, niet verr' van 't Heir, moet haar ten kerker ſtrek-
 Anthénor doet zyn Volk de tenten weër betrekken.
 Hy keert naar Mitylene, en zyn geveinsd gelaat
 Vertoont een' doodschen ſchrik voor 't ongehoord verraad.
 Hy wil aan 't Hof, daar 't Volk den troon hem heeft be-
 ſchoren,

Den raad van Ilus, aan het hoofd der Grooten, hooren.

I L U S.

Dit ſtaal geev' hem eerlang myn antwoord, en zyn loon.
 Hy zal beſchaamd ſtaan, als ik Azors ſchrift hem toon.

Waar-

Waarde Egaë! 'k vrees nu min dat hy uw bloed zal plengen.
Hy durft in 't openbaar die misdaad niet volbrengen.

Tegen Polidoor.

Geloofst ge, daar hy my hier ophoud tot myn' val,
Dat hy, tot haar verderf, een' aanslag waagen zal?
o Neen; ik moet u 't eerste onttrekken aan zyn woede.

Tegen Ema, die daarop vertrekt.

Gaa heen; zeg dien Soldaat dat hy zich strandwaarts spoede.

E L F D E T O O N E E L.

P O L I D O O R , I L U S .

I L U S .

'k **Z**al op myn vloot, Mynheer! u redden van 't gevaar.
Ik keer terstond te rug met myne Vriendenschaar'.
Ik wil eene Egaë, wier gedrag ik schyn te wraaken,
Verrassen op den Burgt en haare keetnen slaaken;
En ruk, als ik 't geschrift der wraak vertoone in 't licht,
Anthénor 't momtuig af, voor 's Volks misleid gezicht.

P O L I D O O R .

Hoe! zou ik door de vlucht my dat gevaar onttrekken?
Myn Dochter drong my aan myn' levensdraad te rekken:
Zou ik, daar zy zich durft voor my ten offer biën,
Een leven, 't geen ik haar verschuldigd ben, ontzien?
Neen; schoon my de ouderdom reeds door zyn koude
griefde, (de.

Myn moed ontvonkt op nieuw, door 't vuur der kinderlief-
Ondanks myn' zwakken geest en uitgeteerde magt,
Houd zich myn bart in stand, herneemt myn arm zyn kracht.
Helaas! die teedre zorg om zyn geslacht te hoeden
Kan zelfs den stoutsten moed in 't zwakste schepfel voeden.
Natuur! ik leerde zulks van u en van myn Spruit.
Wy streeven, tot uw' roem, uw wetten verr' vooruit.
Voer uw Soldaaten aan: 'k wil me aan hun hoofd begeeven;
Uwe Egaë redden, of kloekmoedig met haar sneeven.

C 4

I L U S .

I L U S.

Gy doet my fiddren. Ach! gy stelt al te onbedacht
 U-zelv' ten prooije aan 't woën van haar barbaarfche Wacht.
 Gy zult, word gy herkend, u 't fpoor ten val zelf baanen.

P O L I D O O R.

Men kleede en wapen' my als een' van uw Trojaanen.
 'k Begeer zulks : ftrydende aan uw zyde, ontbloom van staat,
 Ben ik, onttroond Monarch, slechts een gering Soldaat.
 Myn Dochter! door wat ramp ziet ge u om my beftryden!
 Myn leven weegt de finart niet op, die 't u doet lyden.

Einde des Derden Bedryfs.

V I E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

ZELMIRE, EMA, EURIALES, *Trojaanfche*
Soldaaten, van den kant der Stad tusfchen de
boomen aankomende.

Waar leid ge op 't aaklig strand my heen met zo veel
 Langs zo veel ftapels doon, langs zo veel beeken bloeds?

EURIALES.

Volg ons ter plaats, daar zich uw Vader houd verfholen.
 Prins Ilus heeft ons dit nadrukkelyk bevolen.

Uw Wacht, die hem vervolgt, door zyne list misleid,
 Liet my den toegang tot den Burgt in zekerheid.

De eer is aan hem dat ik uw ketens heb verbroken.

Kom nu, terwyl die Held, in eedlen moed ontstoken,
 Zich weêr een' doortogt aan den voet der wallen maakt,

Alwaar zyn Telg word, by de poort van Mars, bewaakt,
 En hy dat laafte pand rukt uit uw' Dwinglands handen,

Ontwyk, op onze vloot, deeze akelige stranden.

Gy vind daar Polidoor: men wederhoud zyn fchreên.

ZELMIRE.

Is hy op uwe vloot!... 'k Vlieg aanftonds derwaarts heen.

Myn Vader!... Ema! kom.... Wat kreet heb ik vernomen!

EURIALES.

Wat aantal Ruiters breid zich uit langs gindfche boomen!

Prins Ilus word omringd.

ZELMIRE.

Vlieg ftraks tot zyn ontzet,

Goôn! zou ik, tot zyn' val, zyn van den dood gered!

*(De Trojaanen vertrekken langs den zelfden weg,
 vanwaar zy gekomen zyn.)*

Z E L M I R E,
T W E E D E T O O N E E L.

ZELMIRE, EMA.

ZELMIRE, *langs den zelfden weg by tusfchen-
poozing uitziende.* (ven....)

'k Ontdek van verre een' ftryd, die my de ziel doet bee-
Hoe, Ema! zou de moed den Vyand reeds begeeven?
Zie, de aanval des Trojaans verydelt zyn beleid.
Goôn! voegt u eindlyk aan de zy' der billykheid! (heid.
Mars zal zyn' byftand biên aan Temmers der trouwloos-
De zegepalmen zyn te dikwils 't loon der boosheid.
Kom, volg me... ô Hemel! 'k zie ons Volk, van allen kant,
Door nieuwe benden weêr verftrooid en overmand.
Prins Ilus tracht vergeefs de zynen t'faam te rukken....
Myne ooggen fchemeren door zo veele ongelukken.

(Zy valt in de armen van Ema.)

(Een Trojaan keert te rug, dwars over bet Too-
neel, houdende een gebroken zwaard in de band;
by ziet met nadruk naar den kant, vanwaar
by gekomen is; den rug naar Zelmire wen-
dende, en zich naar bet Graf fpoedende.)

EMA.

Ach! 'k zie dat een Trojaan, die niet fchynt overheerd,
Met een gebroken zwaard op 't fpoedigst' grafwaarts keert.

ZELMIRE, *uitziende.*

Ik kan niet zien wie 't zy... Hy treed 'er in... ô Goden!
Is hier geen toevlucht voor rampzaalgen, dan by dooden?

EMA.

Mevrouw! hy word vervolgd: zyn fchuilplaats is ontdekt.

ZELMIRE.

Wat heil, dat Polidoor zich elders 't leed onttrekt!

D E R-

D E R D E T O O N E E L.

ZELMIRE, EMA, RHAMNES, *Lesbiaanfche Soldaaten.*

ZRHAMNES, *na overål rond gezien te hebben.*
Zelmire is eindlyk dan in myne magt gekomen. (men.
Maar 't Trooifche Legerhoofd heeft reeds de vlucht geno-
't Gaat vast dat hy myn wraak tracht op de vloot te ontgaan.
Men steek' den brand 'er in: brengt aanstonds toortfen aan.
Gaat, haast u.

(Een gedeelte der Soldaaten vertrekken.)

ZELMIRE, *ter zyde.*

Welk een lot, myn Vader! dreigt uw leven!

Ach! wil men u alóm aan 't vuur dan overgeeven!

Tegen Rhamnes. (vergiet.

Zorg, Wreedäart! dat ge op nieuw geen schuldloos bloed
Het Krygshoofd, dat gy zoekt, week naar de fchepen niet.
Ik heb hem ftraks gezien... Maar acht gy hem ftrafwaardig,
Wanneer hy voor zyn' Vorst zich trouw betoont en vaar-
dig?

Geef hier geen voorbeeld, dat elk affchrik baart en rouw;
Dewyl der wreekren ftaal eerlang zulks volgen zou.

RHAMNES.

Dat hy zich overgeev': hy moet zich kluistren laaten.

't Is myn gevangene: ik heb recht om hem te haaten.

Het fcheen dat hy my zocht in 't hevigt' van 't gevecht.

Ik merkte dat zyn moed op my 't had toegelegd.

Waar' hy een Lesbiaan, ik zou hem niet verfchoonen...

Maar 't is een Vreemdling, die zyn' Prins moet byftand toon-
nen.

(zigt,

Wys my zyn fchuilplaats aan: 'k wil, in myns Volks ge-

Wel zweeren, mits dat hy myn ketens draage en zwicht,

Dat ik myn handen nooit zal met zyn bloed bevleeken,

En 't recht der zegepraal niet verder uit zal ftrekken.

ZEL.

Barbaar! ik zou dan dien rampzaalgen, tot myn ſchand'...!

*Ter zyde, tegen Ema, met de grootſte drift; ziende
de Soldaaten met toortſen te rug komen.*

Maar, Hemel! 'k zal terſtond de ſchepen zien in brand.
Myn' Vader...

Tegen Rhamnes.

'k Gaa voor 't heetſt' der vlam, in myn vervoering,
My werpen....

*RHAMNES, tegen twee Soldaaten, die Zelmire
wederhouden.*

Dat zy blyv'.... Mevrouw! aan uwe ontroering
Bemerk ik dat hy op de vloot is.

(Hy wil vertrekken.)

ZELMIRE, telkens door de Soldaaten wederhouden.

Neen; in 't Graf....

*RHAMNES, zich ophoudende, tegen andere
Soldaaten.*

(ſtraf.

Men rukk' hem ſtraks daartuit! Hy zwichte, of vrees zyn
(Zy treden in de Graſtombe.)

*ZELMIRE, ter zyde; zich op den voorground
van het Tooneel begeewende.*

Myn Vader! zou ik, met eens anders leed bewogen,
Om zyne vryheid thans uw' ondergang gedoogen?...
Maar hoe! vanwaar komt my die onverwachte ſchrik?
Wat wreede ſidring treft myn hart, op 't oogeblik?

VIERDE T O O N E E L.

*POLIDOR, in een Trojaanſch kleeid; ZELMIRE,
EMA, RHAMNES, Lesbiaanſche Soldaaten.*

*POLIDOR, uit het Graf tredende, en zich met
zyn gebroken zwaard verweerende.*

'k **Z**al, Laſſen! u dit duur doen boeten: tred niet nader!
ZELMIRE.

Wat hoore ik!

RHAM-

T R E U R S P E L .

45

RHAMNES, naar Polidoor loopende, en hem
den arm vasthoudende.

Geefmeuw zwaard!

ZELMIRE, mede toeschietende.

Staa!

RHAMNES, den Koning berkenkende, wiens
helm hem afgerukt word.

Polidoor!

ZELMIRE.

Myn Vader!

POLIDOOR, haer in zyne armen ontvangende.

Ach! myne liefde bragt ons beiden in deez' staat.

ZELMIRE.

Ik ben 't, die u verried. Ziedaar de gruweldaad,
Waarmeê myn zuivre ziel steeds wierd beticht voordezen,
Op 't oogenblik volvoerd door myn ontydig vreezen.
Uw Beulen weeken reeds door 's Hemels wys bestier:
Ik bragt hen, onbedacht, tot uw bederf weêr hier.

Ik dacht dat ge op de vloot, gedreigd door 's Vyands woe-

POLIDOOR. (den...

Ik veinsde, op Ilus raad, my derwaarts heen te spoeden.
Hy wilde my aldaar weêrhouden met geweld; (sield.
Maar 'k ben hem, eer hy 't merkte, op 't spoor weêr nage-
'k Ben hem, in d'aanval van uw Wacht, te hulp gekomen
Ik hoorde dat de Burgt alreeds was ingenomen,
En kom, terwyl ik my met andren werk verschef,
Uw' Egaê volgende, u verwachten in dit graf.
Dit staal verraad myn' arm...

ZELMIRE.

'k Voel myn gefolterd harte

Op ieder oogenblik geprangd door nieuwe smarte.
Hoe! wapende myn nood uw zwakke hand met kracht,
Toen ik u in den drang van wreede Moorders bragt?

RHAMNES.

Soldaaten! gaat hen aan Anthéonor overgeeven.
Wy-allen zyn misleid: 'k ben van myn woord ontheven.

ZEL-

Z E L M I R E, *met drift, en naar Rhamnes loopende.*

Soldaat! Rhamnes! hoort; hoort myne reden aan!
 Ach! voegt het u thans naar uw' Konings val te staan?
 Gy, Lesbiaanen, tot menschlievendheid genegen!
 Hebt nog de wreedheid niet der Thraciërs verkregen.
 Offchoon dit toomloos Volk uw trouw verbasterd heeft,
 'k Weet dat de menschlykheid nog in uw harten leeft.
 Dat haar, in 's Konings naam, de wroeging doe ontwaaken!
 Zyn wonderbaar behoud uit 's afgronds duistre kaaken,
 Zyn rampen, zyn gevaar, zyn jaaren, wier gezicht
 Den toorn ontwapent en tot achting zelfs verplicht,
 't Geween, de wanhoop van zyn Telg, schier nergens
 veilig,

't Maakt alles voor uw trouw zyn hoofd te meerder heilig.
 Ó Rhamnes! hooger rang heeft uwe ziel geleid;
 Maar 't misdryf wierd in u nog geene hebblykheid.
 Anthénors voorbeeld, zyn doemwaard' geluk tot heden,
 Heeft u verleid om ook zyn dwaalspoor in te treden.
 Wat loon ge ook, naar uw' wensch, van zyne gunst geniet,
 Zal 't onze minder zyn, zo ge ons uw' bystand bied?
 Maak dat uw grootheid van haar vlekken worde ontheven.

Verkryg door deugd al 't geene u 't misdryf plagt te geeven.

Ter zyde, zich naar baaren Vader wendende.

Mynheer! hy word vermurwd.

Tegen Rhamnes.

Ik werp my voor u neer.

Herdenk aan uw en eed: vervul dien: wreek onze eer!
 Gy zwoert ons dat gy zoud myn' Broeders Moorder dooden.
 't Is... Godn! 't Gedrocht verschynt.

V Y F D E T O O N E E L.

ANTHENOR, met een talryk gevolg van Thracische
Soldaaten; ILUS, EURIALES en eenige Trojaan-
nen, allen geboeid; POLIDOOR, ZELMIRE,
EMA, RHAMNES, Lesbiaansche
Soldaaten.

ANTHENOR, tegen Rhamnes.

Zie Ilus, zie dien snooden,
Die tegen al myn zorg zich trotsch heeft aangekant,
Door onze Thraciërs heldhaftig overmand.
Gy deed niet min: uw moed, die steeds heeft uitgeblonken,
Verwon het eerst; heeft my Zelmire weêrgeſchonken.

RHAMNES.

Mynheer! zo gy myn' dienst vergelding waardig acht,
Biede ik u grooter gift, die gy het minst' verwacht;
Die zelfs by 't aanbod my doet ſiddren en verbleeken.
Zie dez' Trojaan.

(Hy toont hem Polidoor.)

ANTHENOR.

Kan'tzyn!

ILUS.

Ik kan van ſchrik naauw' ſpreken.

ANTHENOR.

Leeft Polidoor!

ILUS.

ô Goôn!

POLIDOOR.

Ja, 'k ben 't, dien gy verried.
Slaa de oogen neêr, en beef, nu gy uw' Koning ziet.
Gevool de ſchaamte en ſpyt, die ſchier alle oogenblikken
Een' Moorder pynigt, wien zyn Rechter doet verſchrik-
ken.

'k Spreek

'k Spreek als Verwinnaar, schoon 't geluk myn' wensch
niet vleit.

Gekroonde Boosheid vreest geboeide Onnozelheid.

*(Antbenor tracht hem met een onvertzaagd wezen
aan te zien.)*

Uw angst is met een' glimp van trotsheid overtoogen.

'k Zie uw gelaat verbleekt, terwyl gy dreigt met de oogen.

ANTHENOR, met eene gemaakte bedaardheid.

Mynheer! waarom zou ik bevreesd zyn of verstoord?

De scepter is een last, die weinig my bekoort.

Ik heb den rang versmaad, dien ge eertyds mogt bekleeden:

Gy kunt, zo 't Lesbos duld, hier weêr ten zetel treden.

Maar 'k twyfel billyk of het wreekend Volk, tot hoon

Van Azor, ooit zyn' Beul zal vesten op zyn' troon.

Dristig tegen zyn Gewolg.

Myn Vrienden! onze zorg was vruchtloos om te ontdekken

Wie 't was, die u de vreugd uws levens dorst onttrekken.

Is 't vreemd dat onze vlyt onnut was, keer op keer?

Gyziet hier Polidoor... Wat vraagt, wat zoekt men meer?

POLIDOOR.

Hoe! Monster!...

ANTHENOR, stoutmoedig.

Alles kan me uw misdaad kenbaar maaken.

Men zag u voor dien Zoon alreeds natuur verzaaken.

Wy hebben, tot zyn heil, uw list weêrstaan met kracht,

En gy, gy hebt schier in onze armen hem geslagt. (ken,

Wat valsche aanminningheid, wat vond, die elk doet schrik-

Kon, door zyn Zusters hand, hem in 't bederf verstrikken!

Zy dient zyn' toorn in schyn; neemt deel in zynen nood,

En dus misleid ze al 't Ryk door uw' verdichten dood;

Terwyl die jonge Held, op 't uitëind' van zyn leven,

Wyzende op Polidoor. (ineeven.

Den Booswicht waant ontzield, die zelf hem wreed doet

Tegen zyne Soldaaten.

Nog meer: in 't tydſtip zelfs, wanneer men hem vermoord,

Land llus, door Zelmire ontboden, in dit oord.

Zy

Zy veinzen beide dat ze elkander doodlyk haaten.
De een vloekt zyn wreede Gade, als dol en uitgelaaten,
Daar de ander haar' Gemaal door't zwaard wil doen ver-
gaan.

Hy-zelf doet doof myn Wacht haar straks in keetnen slaan.
Ik, dien men 't offer van dat yslyk spel doet weezen,
Verweer hem, als ik dien ondankbren't meest moet vreezen.
ô Lange schakel van de lastte onnenschlykheên,
Om Azors Wreekers en zyn Volk op 't hart te treên!
'k Wil, Snooden! dat het Volk u hoore, op myne klagten.
Komt, ondergaat de straf, die 't misdryf heeft te wachten;
De foltring, die men u bereid heeft tot uw schand'.

ZELMIRE.

Goôn! blyft de donder thans nog werkloos in uw hand!
Gy spant met hem te saam': gy doet hem triomfeeren;
En wilt gy nog dat de aarde uw heilig recht zal eeren!

ILUS, *driftig.*

Hun recht verdedigt ons: het houd humm' bliksemfchicht
Nog in een dichte wolk bedekt voor ons gezicht:
Maar hun verborgen arm, alreeds omhoog geheven,
Met bedreiging wyzende op Antbénor.

Verblind het offer, om 't een' wisser slag te geeven.

ô Slang, die telkens u in nieuwe bogten krult!

Waan nooit dat ge ongesraft hun wraak ontkomen zult.
'k Verwonder me om uw list, die tevens my doet schrikken,
Het rasfe en zekre spel van uw gereede strikken.
Maar beef in 't diepst' des nachts, waarin gy weet te vliên,
Als ik u 't yslyk licht der waarheid straks doe zien!

Zich bedwingende, en op de Tbraciërs wyzende.

Neen, 'k zou vergeefs op hulp van snoode Vreemden hoopen,
Die, handlende in verraad, aan u hun ziel verkoopen.
Gy daagt my voor al 't Volk, opdat ik my verweer':
Ik daag u op myn beurt daar ook: beef zelf veeléér!
Gy, die met Azor heulde, en wreed hem hebt doorfloken!
(Antbénor veinst de grootste verwondering.)

Gy, die zyn bloed wreekt, daar uw handen nog van rooken!

D

Kom,

Kom, voel nu zelf den slag, die uw misbruikte magt,
Uw laffe kunstnary, ons hoofd had toegedacht!

ANTHENOR. (dooven,

Geveinsde! ik Azors Beul? Wyt me, om myn' roem te
Ten minste een misdaad, die men beter kan gelooven.

Wierd immer myn gezicht verblind door 't goud der kroon?

Myn deugd stond die reeds af ten nutte van uw' Zoon.

Wat argwaan...? Waar zyn uw getuigen...? Toon my na-

ILUS. (der....

Kom, volg: die twyfling is uwe eerste straf, Verrader!

ANTHENOR.

Gy hoort het, Rhannes! al die smaadreên, zo vol gal,
Zyn voorbeduidfels van een' aanflag tot myn' val.

Ontdek en peil de bron, die, in dees staatskrakeelen,

Hunne onbedachtzaamheid, hunn' trots, met hoop kan
streelen.

'k Zal by den muur myn Volk vergadren: gy, gaa heen,

En ondervraag eerst zelf dees Moorders, één' voor één'.

Ik moet vooraf, eer zy 's Volks vierschaar nog genaaken,

My daar vertoonen; haar hun misdryf kenbaar maaken.

'k Merk wat hunne uitvlucht, hun verborgen aanflag zy.

Om dien te stuiten.... Hoor myn oogmerk: gaa met my.

Gy, Thraciërs! zult straks hen van elkander scheiden.

'k Zal hen heréenen, als wy hen ter strafplaats leiden.

Slagt, dierbre Vrinden van Vorst Azor! slagt deez' dag

Hen, van wier haat ge, als hy, verwachtte een' zelfden slag.

(Hy vertrekt met Rhannes en een deel der Soldaaten.)

Z E S D E T O O N E E L.

ZELMIRE, POLIDOOR, ILUS, EMA, *Wachten.*

ZELMIRE, *tegen Ilus, op baaren Vader*

wyzende.

Ken al myn rampen: dit gewaad had my bedrogen.

Ik gaf myn' Vader zelve in 's Dwingelands vermogen.

ILUS.

T R E U R S P E L. 51
I L U S.

o Godn!

(De Thraciërs grijpen Ilus en Polidoor aan.)

ZELMIRE, *ben beiden by de hand wattende.*

Myn dierbre Gade!... Ach, Vader!... Bitter smart!
Men rukt hen van my af... Hoe yslyk klopt my 't hart!
Om hen te volgen lyd myn ziel de wreedste plaagen.

(Men sleept hen weg, ondanks haar' tegenstand.)

Bloeddorftigen!

I L U S, *zich van zyne Wachten ontslaande,
en Zelmire ombelzende.*

Houd stand!... Myn Lief! myn welbehaagen!

P O L I D O O R, *het zelfde van zyn' kant doende.*

'k Omhels u andermaal... Vaar wel!

(Men leid hen beiden weg.)

ZELMIRE, *vallende in de armen der Wachten,
die by haar gebleven zyn.*

't Is dan gedaan.

Ik zwicht voor myne elende en onbedacht bestaan.

Het was onwillens, en doet me echter alles vreezen:

Hoe zwaar moet dan de straf van een', die schuld heeft,
weezen!

(Men leid haar weg, en Ema volgt haar.)

Einde des Vierden Bedryfs.

Z E L M I R E,
 V Y F D E B E D R Y F.
 E E R S T E T O O N E E L.

ILUS en EURIALES, *geboeid; Wachten.*

W E U R I A L E S.
 y worden dan voor dien bebloeden troon gedaagd,
 Waarvan 't verächtlyk Volk hun Koningen verjaagt!
 Waar is de hoop, die ons in 't leed was bygebleven?

I L U S.

Die laatste hoop, helaas! heeft ons geheel begeeven.
 Zelmire en Polidoor, ten prooije aan 's Vyands dolk,
 Zyn reeds ter dood gedoemd door 't loosverleide Volk.
 Anthénor wist hun woede op 't hevigste aan te kwecken.
 Zyn staatkunde, afgericht op list en inoode trekken,
 Legt dus, terwyl hy-zelf de deugd schynt vóór te staan,
 Op ons de schuld en straf van al zyne euveldaên.

Het Thraciesch Krygsvolk, welks trouwloosheid is vol-
 dongen,
 Heeft my, met Rhamnes aan hun hoofd, in 't heir besprongen.
 Die laffe ontrukte my 't geschrift, door 't welk in 't kort
 Het Volk ontdekken zou hoe 't snood bedrogen word;
 Wyl Azor-zelf daarin aan elk op 't klaarst' berichte
 Dat hy voorheen den Vorst uit miltzucht valsch betichtte.
 Zyn' dood verwytende aan Anthénor, noemde hy
 Dien snooden de oorzaak van zyn woede en razerny;
 En dus die yslykheên ontdekkende allerwegen,
 Verzocht hy elk om wraak, en had die ook verkregen.
 Zelmire! Ach! moesten wy, gereed ter dood te gaan,
 Ons-beider schuldloos hart met wroeging nog belaeën!
 *k Hield u verdacht!... Word me ooit dat snood bestaan
 vergeeven?

En, tot nog grooter smart, gy doet uw' Vader sneeven!

E u.

EURIALES.

Kan ze om een' misflag zich bezwaaren, dien zy wraakt?

ILUS.

Vergeeft men't zich, wanneer men zelf zyn' ramp volmaakt?
Haar onbevekt gemoed pleit vruchtloos in haar voordeel:
Oftchoon haar rede z wygt, haar denkbeeld slykt het oordeel.

T W E E D E T O O N E E L.

ILUS, ANTHENOR, RHAMNES, EURIALES,
Wachten, Thracische Soldaaten.

ANTHENOR.

Gy, Thraciërs! bezet dees plaats aan allen kant.
Gy zult het gantsche Volk verschynen zien aan 't strand,
Met die ontmenschten, die 't gedoemd heeft om te sterven.
Zo moog' Vorst Azors schim door 't recht hier wraak ver-
'k Beveel niet siddering den toestel tot die straf. (werven.

Tegen Ilus.

Gy, Phrygiaan! gaa heen, en wacht uw vonnis af.
Myn eerrang zou my hier uw' Opperrechter maaken;
Maar 'k zal, by u verdacht, dien hoogen rang verzaaken.
'k Laat de uitpraak over ons aan 't Volk in 't algemeen.
Hoe streng ook 't vonnis zy, wyt zulks u-zel'v' alléén.
Zo gy me had vergund het meê te moogen vellen,
Deed ligt de deernis my tot zachtheid overhellen:
En 'k zal, na all' den hoon, door u my aangedaan,
Inwendig zuchten, zo de wraak te verr' mogt gaan.

ILUS.

Neen; niets zal ooit den loop van zyne valsheid sluiten!
De oprechtheid-zelf zou zich niet anders kunnen uiten.
Door alle uwe euveldeên heeft eindlyk uw gemoed
De rust verkregen, die de deugd gevoelen doet.
Maar, Snoode! beef! Zo de aard' het ysfelyk vermogen
Van Roovers, door 't geluk begunstigd, moet gedoogen,
Ten minsten eischt de wet van 't Noodlot, (die Tiran,
Wiens blinde magt geen mensch zich ooit onttrekken kan,)

D 3

Dat,

Dat, daar hun stellingen welhaast zyn aangenomen,
 Door andre gruwelen hun gruwlen straf bekomen.
 Gy zult uw voorbeeld eens gevolgd zien, tot uw schad.
 Die lassen zullen, schoon ze u dienen, als daarna
 Een andre Anthénor hen tot snood verraad zal noopen,
 Aan hem hun razerny, gelyk aan u, verkoopen.
 Alle uws gelyken, die ge in list en snoodheid nu
 Volleerd maakt, zullen haast die oefnen tegen u;
 Op 't onverwachtste u van den zetel nederstooten,
 En uw bebloede kruin van 't kroonsieraad ontblooten.
 Ik gaa, en wacht vol moeds het vonnis van myn straf,
 Schoon 't leven my voorheen het grootst' genoegén gaf,
 Nu maakt de Hemel dat my 't daglicht moet verveelen.
 Kan iets, waarin gy deelt, ooit onze zinnen streelen?
 (*Hy vertrekt met Euriales en eenige Wachten.*)

D E R D E T O O N E E L.

ANTHENOR, RHAMNES, *Tbracische Soldaaten.*

ANTHENOR.

Hy zal niet sterven; neen: het wigtig zelfbelang
 Van myn' verkropten haat verhoed zyn' ondergang.
 Hy met de zynen blyve aan ons geweld ten prooije,
 Om hier my in te staan voor 't woén van 't wreekend Troje.
 Zelmire en Polidoor zyn reeds gedoemd ten val.
 Ik wil dat hun verderf zyn straf verstrekken zal.
 Terwyl ik droevig schyn, omdat zy 't leven derven,
 Ben ik de onzichtbre ziel van 't Volk, dat hen doet sterven.
 Dus blyft myn misdaad, die my onrust heeft verwekt,
 Met hen voor eeuwig in het duister graf bedekt.
 Geen mensch zal, na de wraak aan Azors bloed beschoren,
 Een misdaad, reeds geboet, ooit trachten na te spooren.
 Gy hebt my grooter dienst, dan 'k had verwacht, gedaan:
 Myn weldaén zullen ook uw' wensch te boven gaan.

RHAM-

R H A M N E S.

Mynheer, geen hoop op loon kan ooit myn ziel beleezen:
't Gelukken van myn zorg zal myn belooning weezen.

Maar vreest gy niet dat ligt het Volk, door dit geval
Vermurwd, de wecklagt van 't berouw verhooren zal?
'k Heb reeds de trouw gezien, de onwillige eerbetooning,
Waartoe elk word genoopt door 't kenmerk van een' Ko-

A N T H E N O R.

(ning.

Hy wierd te fel gehoond om niet te zyn gehaat.

Men mint geen' Vorst meer, dien men terge de door verraad.

Zy waanen door zyn' dood zyn granschap vóór te komen;

Eens wreekers magt te ontgaan, die hen voor straf doet

By hen is Polidoor als een Tiran onttroond; (schroomen.

En Azor was tot Vorst in zyne plaats gekroond.

Hun blinde liefde voor dien Prins kent paal noch perken,

Waarin hen 't bygeloof doldrittig schynt te sterken.

Der Goden Tolken, door uw goud alreeds verleid;

Het oud gebruik, vernieuwd door hunne listigheid,

Waardoor ze in 't openbaar die schandstraf, zonder beeven,

Den valschen eernaam van een plegtig offer geeven;

De wet, door welke aan 't Hoofd der Krygslieën word geboën

Der Vorsten moordenaars op 's Vorsten graf te doën,

't Houd alles 't weiflend Volk aan myn belang verbonden;

't Sterkt all'hun woede, en bouwt myn heil op vaste gronden.

Dus legt men 't ligtverleide en laffe Volk aan band,

't Welk, blyvende in den plooi die 't kreeg door onze hand,

Als 't werktuig van den Held, die 't leid naar zyn behaagen,

Steeds, met een' zwakken geest, stoutmoedig 't all' durft

waagen;

't Welk, in den naam des Staats, verleid word tot verraad,

En, in den naam der Goën, een' Koningsmoord begaat.

Maar 'k zie de Burgers reeds eerbiedig herwaarts komen.

Zo dra de Priester heeft zyn plaats by 't graf genomen,

Aanvaard dan 't offermes, en slagt hen met elkaër.

Verzuim geen oogenblik.

(Hy spreekt verders in stilte met Rhammes.)

VIERDE TOONEEL.

ANTHENOR, RHAMNES, POLIDOOR,
ZELMIRE, EMA, *Thracifche Soldaaten,*
Gevolg van Wachten en Burgers.

(*De Thraciërs fchikken zich langs het geboomte,
aan de zyde der Stad; het Volk by den Tempel,
en de Soldaaten by de Graftombe.*)

ZELMIRE, *de Graftombe aanziende.*

Dit, dit is dan 't altaar,
Alwaar de Goden, thans befchermers der trouwloosheid,
De onnozelheid ten prooije opoffren aan de boosheid!
Dit, ach, myn Vader! is het loon der deugd in 't end'.
De finaad, de fchande is op haar droef gelaat geprent.
't Voorfpoedig wanbedryf bekleed zich met haar' luister,
En zy, in fchaduw van het misdryf, blyft in 't duifter:
Zy fterft, en, ach! men ftaat de fchraale gunst haar af,
Dat haar doorluchte naam haar byblyv' tot in 't graf.

POLIDOOR.

ô Neen; verheven deugd behaalt geen fchande op aarde:
Zy juicht in 't midden van haar beulen; kent haar waarde.
De fchande valt alleen op de ondeugd, hoog van ftaat;
Op haar, die zonder fchrik haar hart nooit gadeftaat.
ô Volken, door myn' ftam met weldaën overlaaden!
Waarom wilt ge u in 't bloed van myne Dochter baaden?
Voldoet uw' haat aan my: velt my voor 't outer neër,
Maar zend haar' Gade en Zoon met haar naar Troje weër:
Laat my nog éénmaal hen omhelzen vóór myn fterven:
'k Zal van uw wreedheid dan nog eenig zoet verwerven.

ANTHENOR.

ô Neen; Zelmire word met u ter dood gebragt;
En 't lot van Ilus en zyn' Vriend ftaat in myn magt.

ZEL-

ZELMIRE.

'k Ben Moeder, Dochter, Gade; ð ramp! die naamen tevens
Zyn myne beulen, in het uiterfte uur myns levens!

(Zy gaat wanboopende heen en weder.)

Tirannen van uw' Vorst! Moorddaadig Volk, dat snood,
Zelfs op 't gezag der wet, uw' Koning brengt ter dood!
De vlek, u door dien moord voor eeuwig aangewreven,
Zal 't erfdeel weezen van den laaften uwer neeven,
Maar neen; dat Troje eerlang, gewapend tot myn wraak,
Uw Steden omwroete, en tot ruïne graaven maak'!
Dat pest en hongersnood, de schrik der ftervelingen,
Met al de rampen van den oorlog u bespringen!
Uw kroost zy, daar gy-zelf op 't doodlykft' ligt gewond,
Uit zyne wieg gefcheurd, verpletterd op den grond!
De gloeiende atgrond jaag' de golven uit haar volken,
En zwelge uw Eiland in, tot schrik van alle Volken!
Opdat dit Monfterdier verdelgd zy, 't welk de hoon,
De grootfte fchandvlek is van 't Menschdom en de Goôn!

*(De Priesters verfchynen en blyven op de trappen
des Tempels staan.)*

ANTHENOR.

't Is tyd, ð Rhamnes! die ontzinde drift te flooren.
Volvoer de wraak, die aan de wetten is befchoren.
Aanvaard het ftaal, en ftort op 't Graf het fchuldig bloed:
Dat is het offer, 't welk alléén de Goôn voldoet.

RHAMNES, *het offermes aanneemende, 't welk
de Opperpriester hem aanbied.*

Ja, Burgers! 'k moet dien pligt, dien ftrengen pligt volbrengen.
't Gebied my alles hier 't misdaadig bloed te plengen.
'k Voldoe dus aan uw keur, 't gebruik, myn' eed en de eer.

*(Hy heft den arm op tegen Polidoor, terwyl
Zelmire, die zich tuffchen beiden wil werpen,
door eenige Soldaaten word tegengehouden: doch
den volgenden regel uitspreekende, keert by
zich onverwachts om, en doerftoot Antbénor.)*

Doemwaardig Moordenaar! ftort voor uw' Koning neêr!

ANTHENOR, vallende in de armen eens Thraciërs.
Verrader!

(Het Volk, de Soldaaten en de Thraciërs maaken eene beweeging om Rhamnes aan te vallen; doch houden stand, ziende dat de Priesters hen door teekens trachten te wederhouden, en dat Rhamnes een open Geschrift vertoont. De voorige Thracische Soldaat wederhoud de andere Soldaaten van zynen Landäart.)

RHAMNES, met het Geschrift van Azor in de hand.

Priesterschaar! hy heeft alléén misdreven:
Dit schrift zal u een blyk van al zyn gruwlen geeven.

ZELMIRE.

Myn Vader! ach! kan 't zyn?... Wat heil, na zo veel hoon!

POLIDOOR.

Myn waarde Rhamnes!..ach, myn Telg!

ANTHENOR.

'k Sterf... Daar zyn Goön!

ZELMIRE.

Gy kent hen dan in 't eind', nu hen uw dood verdedigt.
Uw leven heeft te lang hunne eer en magt beledigd.
Sterf, Snoode! sterf in schaamte, in woede, in spyten smart,
Nu 't licht der waarheid schynt in d'afgrond van uw hart!
(Men brengt Antbénor weg.)

RHAMNES, met yver, tegen de Thraciërs.

Hy wierd door 't Offer-zelf gedoemd, dat hy deed sneeven.
Beest, Volken! Azor heeft dit met zyn bloed geschreven.

(Hy leest:)

'k Sterf door Antbénows band: by is het, die myn jeugd
Door valsche vriendschap beest verleid van 't spoor der
deugd:

Ik wierd tot vadermoord vervoerd door dien Verrader.

Gy, door wier hulp ik tot myn doekwit ben geraakt,
Misleide Volken, die 'k misdaadig heb gemaakt!

Deelt in myn wroegingen: berweent en wreekt myn' Vader!

(Met

(Met vervoering, en den brief aan den Opper-
priester overgeevende.)

Hy is gewroken... Schreit, vermeetele Burgers! schreit!
Beweent met afschrik uw gevloekte spoorloosheid!
Ziet, daar gy 't speeltuig van twee Snooden moest verftrek-
ken,

Wat ramp het trotsch verzuim der wetten kon verwekken!

(Terwyl hy spreekt, ontboeijen de Priesters
Polidaor en Zelmire.)

Gy, die het recht der Goôn u stout toeëignen dorst,
En u tot Rechters zelfs verklaard hebt van uw' Vorst!
Gy wilde aan een Gedrocht, in gruwlen lang bedreven,
De oprechtste deugden-zelf ontzind ten offer geeven;
Een' Held, een' Vader, een' roemwaardig' Opperheer;
Een' Koning, die den troon en 't menschedom strekt tot eer;
Een' Dochter... Goôn! ze is 'reëll' gewrocht van uw ver-
mogen: (gen.

Ge aanschouwt, verrukt, in haar, uw beeldnis uit den hoo-
Zelmire... Zou haar deugd u niet aan 't harte gaan?

— *Wyzende op den voorigen Soldaat.*

Dees Thraciër zag haar iets ongehoords bestaan:

ô Ja; toen op den Burgt haar Vader was gevangen,
Deed haare godsvrucht hem de vreemdste hulp erlangen,
Hem reddend', daar hy stierf van honger en van dorst,
Door 't zuiver voedsel uit haar deugdelyke borst:
Het heerlykst' wonder, 't welk alle eeuwen zullen looven.
Hier zegepraalt Natuur, en streeft zich-zelf te boven.

Ik zie uw harten reeds bewogen door myn reën:

De liefde en 't waar berouw vermengen hun geweên.

Onbuigbre Thraciërs! gy-zelf zyt ook bewogen.

Ach! bloost niet! schaamt u niet om zulk een mededogen!

Door 't waar berouw ontëert een heldenhart zich niet.

Komt, Volken, die deez' dag uw heil bevestigd ziet!

Erlangt vergiffenis van uwen Vorst: treed nader,

En werpt met my u neêr voor een' toegeevend' Vader.

(Alto

(*Alle de Soldaaten en 't Volk vallen, benevens
Rhamnes, den Koning te voet.*)

POLIDOR, *Rhamnes ombelzende.*

Ach! 'k sterf vernogd: 'k hervind uw harten: 't streelend
Van deeze zegepraal heeft al myn leed vergoed. (zoet
Wat Vader, hoe gehoond, zou zyn verdwaalde Zoonen,
Wanneer de liefde hen te rug brengt, afkeer toonen?)

ZELMIRE, *met drift.*

Maar, Rhamnes! myn Gemaal, myn Zoon, thans in ge-
RHAMNES. (vaar...

Ik heb voor hen gezorgd, Mevrouw! Uw vrees bedaar?
Uw Egaal is ontboeid: hy zal... Ik zie hem komen.

L A A T S T E T O O N E E L.

POLIDOR, ZELMIRE, EMA, RHAMNES,
ILUS, EURIALES, *Priesters; Gevolg van
Wachten, Thracische Soldaaten en
Burgers; Trojaanen.*

ILUS.

o Onverwacht geluk! Wat maar' heb ik vernomen?
Hoc! 't Monster...

ZELMIRE.

't Leeft niet meer. Omhels hier Lesbos Held,
Myn' Wrecker.

ILUS, *Rhamnes ombelzende.*

Die my weêr in vryheid heeft hersteld.

ZELMIRE.

'k Heb alles van zyn vlyt en wys beleid ontfangen.
Kom, volg me, om 't loon voor zulk een schoon berouw te

POLIDOR. (erlangen.

o Goôn! uw gunst bestraal' myn Dochter, dag aan dag!
Haar weldaen zullen my niet lang meer streelen: ach!
Neemt zelf op u de zorg van myne dankbetooning:
Zy vinde in 't hart haars Zoons haar grootste deugdbelooning!

E I N D E.

N A B E R I C H T.

De Heer DE BELLOY heeft in het slot van dit Treurspel aan zyne Leezers reden willen geeven waarom Rharnnes de zyde van Anthénor verlaaten heeft, en tot zynen pligt wedergekeerd is: doch by heeft onnoodig geücht dit verbaal te doen uitspreken; oordeelende dat de Aanschouwer met eene naauwkeurigheid, die zyne aandoening verflaauwt, even zo min gediend is als dezelve voor den Leezer bebaaglyk is: waarom wy gevonden hebben dat verbaal liever achter het Spel den Leezereu mede te deelen, dan in het Stuk-zelf in te laschen. Zie hier dan de Vertaaling des laatsten Tooneels in zyn geheel.

I L U S.

o Overwacht geluk! Wat maar' heb ik vernomen?
Hoe! 't Monfter...

Z E L M I R E.

't Leeft niet meer. Omhels hier Lesbos Held,
Myn' Wrecker.

I L U S, Rharnnes ombelzende.

Die my weér in vryheid heeft hersteld.

Z E L M I R E.

o Goón! na 't hevig leed, waarónder ik moest zwoegen,
Verliest myn hart zich in een' stroom van waar genoeg.
Gy, Rharnnes, dien ik thans als 's Lands Verlosser eer!
Meld ons wat de oorzaak is van zulk een' ommekeer.

R H A M N E S.

Toen 'k my den Vorstenmoord, als reeds volvoerd, ver-
beeldde,

En ge in de schand', naar 't schein, van zulk een' gruwel
Trach-

Trachte ik, niets ziende dan voorspoedige euveldaen,
Uit zucht tot grootheid, ook dat vloekspoor in te slaan.
Maar 't onverwacht geval van 's Konings wedervinding
Deed me aarzlen in 't besluit, gevormd in myn verblinding.
De vrees weêrhiel my nog; wyl ik geen middel zag
Om klaar Anthénors doel te brengen aan den dag.
Maar door 't geschrift, dat ik Prins Ilus heb ontworpen,
Wierd in myn wankle ziel terstond de stryd voldongen.
Ik volgde de inspraak van de Goôn, wier mogendheid
't Weêrspannig menschlyk hart weêrhoud, bedwingt en leid.
'k Verleidde, in schyn, door goud, het Hoofd der Priester-
schaaren,

En dorst hem myn besluit, tot 's Dwinglands val, verklaren.
Ik moest Anthénor, die myn wraak ligt kon ontvliên,
Doorwonden, eer ik hem zyn gruwlen klaar deed zien.
'k Heb zulks verricht. Wat heil, nu 't bloed van dien ver-
woeden

Myn misdaen uitwisch en myn schande kan vergoeden!
Nu Vorst en Volk, elkaer hergeeven, thans verheugd
My weêr zien keeren op het glorispoor der deugd!

Z E L M I R E.

'k Heb alles van uw vlyt en wys beleid ontfangen.
Kom, volg me, om 't loon voor zulk een schoon berouw te
P O L I D O O R. (erlangen.

ô Goôn! uw gunst bestraal' myn Dochter, dag aan dag!
Haar weldaen zullen my niet lang meer streelen: ach!
Neemt zelf op u de zorg van myne dankbetooning:
Zy vinde in 't hart haars Zoons haar grootste deugdbeloo-
ning!

E I N D E.

COPYE van de PRIVILEGIE.

DE Staten van Holland en Westvriesland doen te weeten: als ons te kennen is gegeven by de Regenten van het Wees-en-Oude Mannenhuis der Stad Amsterdā, en in die qualiteiten te samen Eygenars, mitsgaders Regenten van den Schouwburg aldaar; dat zy Supplianten, eenige Jaaren hebben gejousteert van 't Oſtroy by ons den 27 May van den Jaare 1728. als meede van de prolongatie van dien den 6 December 1742. aan de Supplianten verleent, waar by wy aan de Supplianten goedgunstiglyk hadden geaccordeert en geotroyeert, om nog voor den tyd van vyftien agter een volgende Jaaren, de Werken, die ten dienste van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebracht, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uitgeeven en verkopen, dat de Jaren, by de voorz. prolongatie van 't gemelde Oſtroy of Privilegie vervat op den 6 December van deezen Jaare 1717. stond te expireeren; en dewyl zy Supplianten ten meesten dienste van de Schouwburg, (waar van hunne respectieve Godshuizen onder andere meede moeten werden gelustenteert, de voornoemde Werken, zo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert zyn, of in het toekomende gedrukt, en ten Toneele gevoert zouden moogen werden, gaarne alleen, gelyk voorheen, zouden blyven drukken, doen drukken, uitgeeven en verkopen, ten einde dezelve Werken, door het nadrukken van anderen, haar luister, zoo in taale als spelkonst, niet mogten komen te verliezen, en dewyle haar Supplianten zulks na de expiratie van de voornoemde prolongatie van 't voorz. Oſtroy, niet gepermitteert was; zoo keerden de Supplianten haart tot Ons, reverentelyk verzoekende; dat Wy aan de Supplianten, in haar voorz. qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorz. Oſtroy, om de voorz. Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, of als nog in het licht te brengen, en ten Toneele te voeren, nog voor den tyd van Vyftien eerstkomende en agter een volgende Jaaren, alleen te mogen drukken, en verkoopen, of te doen drukken, en verkopen, met verbod aan alle anderen op zekere hooge Penne by Ons daar tegens te staarueeren, daar van te verleenen Oſtroy in sōrma; ZO is 't dat Wy de Zaake ende 't voorz. verzoek overgemerkt hebbende, ende genegen wezende, ter beede van de Supplianten, uit Onze regte weetenſchap; Souveraine magt en autoriteit, dezelve Supplianten geconsenteert, geaccordeert en geotroyeert hebben, consenteeren, accorderen ende oſtroyeren haart by deeze, dat zy, geduurende den tyd van nog Vyftien eerst achter een volgende Jaaren, de voorz. Werken, indicrvoegen, als zulks by de Supplianten is verzogt, en hier vooren uitgedrukt staat, binnen den voorz. Onzen Lande alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeeven ende verkopen, verbiedende daarom alle en een iegelyken de voorz. Werken, in 't geheel of te deele te drukken, na te drukken, te doen nadrukken, te verhandelen, of te verkoopen, of te elders nagedrukt, binuen den zelve Onzen Lande te brengen, uit te geven of te verhandelen en verkoopen, op de verbeente van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde of verkogte Exemplaren, ende een boete van drie duyzend guldens daar en boven, te verbewren, te Appliceren een derde part

voor den Officier, die de Calange doen zal, een derde part voor de Armen der plaatfen daar het Casus voorvallen zal, ende het refterende derde part voor de Supplianten, en dit telkens zo meeningmaai als dezelve zullen worden agterhaalt, alles in dien verftande, dat Wy de Supplianten met dezen Onzen Oëtroye alleen willoende gratificeeren tot verhoedinge van hunne fchade door het nadrukken van de voorfz. Werken, daar door in genigen deele verftaan den inhoude van dien te autoriferen, ofte, te advouëren, en veel min, dezelve, onder onze protextie en befcherminge, eenig meerder Credit, aanzien, of reputatie te geeven, nemaal de Supplianten in cas daarinne iets onbehoorlyks zoude influëren, alle het zelve tot hunnen lafte zullen gehouden wezen te verantwoorden, tot dien einde wel expreffelyk begeerende, dat byaldien zy dezen onzen Oëtroye voor dezelve Werken zullen willen ftellen, daar van geene geabboveieerde of gecontraheerde mentie zullen mogen maken, nemaal gehouden weezen, het zelve Oëtroy in 't geheel, en zonder eenige omiffie, daar voort te drukken, ofte doen drukken, en dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorfz. Werken, op Groot Papier, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheek van onze Univerfiteyt te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, na dat de Supplianten dezelve Werken zullen hebben beginnen uit te geeven, op een boete van zes hondert gulden, na expiatioe der voorfz. zes Weeken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve vande Nederduifse Armen van de plaats alwaar de Supplianten woonen, en voorts op poene van niet'er daad verfteeken te zyn van het effect van deezen Oëtroye, dat ook de Supplianten, fchoon by het ingaan van dit Oëtroy een Exemplaar geleverd hebbende aan de voorfz. Onfe Bibliotheek, by zoe verre zy geduurende den tyd van dit Oëtroy dezelve Werken zouden willen herdrukken met eenige Observatien, Noten, Vermeederingen, Veranderingen, Correctien, of anders, hoe genaamt, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van dezelve Werken, geconditioneert als voren te brengen in de voorfz. Bibliotheek, binnen denzelven tyd, en op de boeten en poensliteit, als vooten. En ten einde de Supplianten deezen onzen Contente ende Oëtroye mogen genieten als naar behooren, laften wy allen en een iegelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoude van dezen doen, laaten en gedogen, ruffelyk, vredelyk en volkomenlyk genieten en gebruiken, cesteerende alle belet ter contrarie. Gedaan in den Hage, onder onzen Grooten Zegele, hier aan doen hangen op den agtften Novemher, in 't Jaar onzes Heeren en Zaligmakers duizend zeven hondert-zeven-en-vyftig.

P. S T Y N.

Ter Ordonnantie van de Staaten,

Lager ftand,

C. BOEY.

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Oëtroy, ter hand gefteft by Extraët Authentieq, haar Ed. Gr. Mog. Refolutien van den 28. Juny 1715, en 30. April, 1728, ten einde om zig daar na te reguleeren.

De Regenten van het Wees- en Oude-Mannenhuis hebben, in hunne voorfz. qualiteit, het recht van deze Privilegie, alleen voot den tegenwoordigen Druk, van ZELMIRE, *Treurfpel*, vergund aan IZAAK D U I M.

Amfteldam, den 6ten December, 1765.